

ELIX

THE #1 NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTHOR

ชุด สวมชุด

Brimstone

บุรุษไฟ

CALLIE HART

คาลิ ฮาร์ท

ELIX
Ignite Your Soul

ชุด ๑

BRIM STONE

ปริศนา

CALLIE HART

คัลลี ฮาร์ท

ELIX

"นรกว่างเปล่าและมารทั้งหลายมาอยู่ที่นี้"

-- เดอะเทมเพสต์ โดย วิลเลียม เชกสเปียร์

คำแนะนำนักพิมพ์

เมื่อประตูบานหนึ่งถูกเปิดไปแล้ว ไม่มีสิ่งใดกลับคืนสู่สภาพเดิมได้อีก

ใน BRIMSTONE ปริมสโตน แชรริส เฟน ต้องยืนอยู่ท่ามกลางอำนาจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง พร้อมกับพลังที่ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นในตัว แชรริสต้องควบคุมแต่ไม่มีความรู้ใดหลงเหลือให้เรียนรู้ ขณะเดียวกันเชื่อเน่ากำลังคืบคลานไปทั่วราชอาณาจักรทั้งมนุษย์ เฟ หรือแวมไพร์ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีจากมันได้

เราจะได้เห็นพัฒนาการของแชรริส จากที่ต้องเอาชีวิตตัวเองให้รอด ตอนนี้อยู่หลายชีวิตอยู่ใต้การตัดสินใจของนาง แม้ไม่ใช่สิ่งที่ปรารถนา แต่ก็ไม่ว่าจะถึงภาวะหน้าทีนี้ไปได้ และคู่ของนาง คิงพิชเชอร์ ก็ต้องเผชิญบททดสอบมากมาย เพื่อพิสูจน์ว่าเขายอมแลกทุกสิ่งทุกอย่างที่มีเพื่อคู่ของเขาหรือไม่

BRIMSTONE ปริมสโตน จะยิ่งทวีความเข้มข้นและเร้าร้อน เผยให้เห็นโลกของธาดุมนตราในแง่มุมที่โหดร้ายยิ่งขึ้น สำหรับผู้อ่านที่เฝ้ารอเรื่องราวของแชรริส เฟนกับคิงพิชเชอร์ ทั้งในด้านความสัมพันธ์และการฝ่าฟันอุปสรรค นวนิยายเล่มนี้จะพาคุณดำดิ่งลงลึกยิ่งกว่าเดิม และเป็นสะพานเชื่อมไปยังบทสรุปของชุดธาดุมนตรา

จากใจผู้แปล

เทรียพริมา (Tria Prima) คือหลักสำคัญสูงสุดสามอย่างในทฤษฎีการเล่นแร่แปรธาตุของพาราเซลซุส โดยครั้งหนึ่งเคยเชื่อกันว่าทุกสรรพสิ่งประกอบขึ้นจากสารพื้นฐานทั้งสามนี้ สองในสามสารเทรียพริมาที่วานี้คือปรอทซึ่งถูกมองว่ามีลักษณะเป็นเพศหญิง กับกำมะถันที่มีลักษณะเป็นเพศชาย

นวนิยายชุดธาตุมนตราเล่มแรกในชื่อ QUICKSILVER คิวซิลเวอร์ หรือปรอท ได้แนะนำให้ผู้อ่านรู้จักกับ แคริส เฟน หญิงสาวผู้มีพลังพิเศษและสามารถทำข้อตกลงกับปรอทธาตุในการเล่นแร่แปรธาตุไปแล้ว หลังจากพยายามต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด ชีวิตของแคริสก็พลิกผันอีกครั้ง เธอจำต้องรับบทบาทที่ไม่ต้องการเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและทุกชีวิตที่มีความหมายต่อเธอ อันเป็นเรื่องราวที่ดำเนินต่อมาในเล่มที่สองนี้ในชื่อ BRIMSTONE บริมสโตน หรือกำมะถัน

ในขณะเดียวกัน หลังจากแคริสได้ค้นพบพลังของเธอในการเล่นแร่แปรธาตุแล้ว ส่วนที่ยากยิ่งกว่าคือเธอต้องหาวิธีควบคุมและใช้พลังที่กำลังตื่นขึ้นพร้อมกับอักขระของเธอ และยังทำท่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตเธอและทุกสิ่งรอบตัวอีกด้วย แต่จะทำได้อย่างไรในเมื่อความรู้เกี่ยวกับการเล่นแร่แปรธาตุล้วนถูกศัตรูกำจัดไปจนหมดอีเวเลียแล้ว แลมเธอยังมีเวลาไม่มาก เพราะดินแดนนี้กำลังถูกคุกคามด้วยเชื้อร้ายที่กำลังทำลายทุกสิ่งอย่างรวดเร็ว

เรื่องราวใน BRIMSTONE บริมสโตน นี้ยังคงความเข้มข้นเร้าใจและตัวละครเปี่ยมลีลาที่ผู้อ่านรักไว้อย่างครบถ้วน แลมยังเล่าผ่านสายตาของ คิงพิชเชอร์ เพิ่มมาอีกมุมมองด้วย

สุดท้ายนี้ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์อีลิคซ์และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนอีกครั้งที่ร่วมสร้างสรรค์หนังสือเล่มนี้ออกมาสู่มือผู้อ่าน และที่ขาดไม่ได้คือขอขอบคุณผู้อ่านที่สนับสนุนนวนิยายชุดธาตุมนตราทั้ง QUICKSILVER คิวซิลเวอร์ และ BRIMSTONE บริมสโตน เล่มนี้ ผู้แปลหวังว่าเราจะได้ร่วมเดินทางกันต่อเพื่อดูว่าเรื่องราวของนวนิยายชุดนี้จะลงเอยอย่างไร และเล่มสามจะชื่อเรื่องว่าอะไร (จะใช้ชื่อสารที่เหลือในเทรียพริมาอย่างที่ผู้แปลเดาไว้ไหมนะ)

น.

๓๓.

๓๖.

๓๓.

ฟาฟ่า
อาบัน

เนตร
ราตรี

ป่า
วิทเทอร์

พระราชวังฤดูหนาว

อิวเวเลีย

กาหลิส

ทะเล
พวย

ออบนาแมร์ริส

อีร์ริส

เวสเทิร์น
ดาว

เกาะ
ทรันธอสส์

อามมอนเทรอก

ซานทรอก

อาร์มทบท

คิงพีชเซอร์

หมาป่าเป็นสัตว์ที่มีความสามารถหลากหลาย

ปรับตัวเก่ง

เมื่อเป็นส่วนหนึ่งของฝูง มันก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวมันเอง มันมีบทบาทให้เล่นและตำแหน่งแห่งหนในวิถีของสิ่งต่างๆ ปลอดภัยเมื่ออยู่ร่วมกันเป็นฝูง

แต่หมาป่าก็เอาตัวรอดเพียงลำพังได้เช่นกัน

ในป่ายามเที่ยงคืนดึกสงัด รายล้อมด้วยนักล่าอยู่รอบด้าน หมาป่าสามารถเคลื่อนตัวไปในหมู่ไม้คล้ายเงา มันสามารถหลบภัยในมุมมืด ชุ่มล่าเหยื่อของมันเอง

มันสามารถรอคอยจนศัตรูจากไป และกัดตอบเมื่อศัตรูโจมตี...

โดยเฉพาะเวลามันถือดาบทเวะอยู่

ข้าพร้อมรับมือกับแวมไพร์นั้นตอนเขามาถึง เขาตามรอยข่าวร้ายผีพรายมาในโง่งทางเดินเสียงก้องแห่งอามมอนเทรเอทตั้งแต่ข้าออกจากห้องชุดแซริส

ข้ารู้สึกถึงเขาตรงนั้น กำลังขุ่นเคือง รอคอย

ไม่ต้องอาศัยทักษะยอดเยี่ยมอะไรก็อ่านผู้มีชีวิตได้ บางรายฝึกปรีความ
สามารถนานหลายศตวรรษเพื่อควบคุมความรู้สึกของตัวเอง ในฐานะชาวเฟแล้ว
นับว่าคุ้มค่าถ้ารักษาความคิดความรู้สึกไว้เป็นส่วนตัวได้ แต่ไม่ว่าจะฝึกฝน
เก็บซ่อนความรู้สึกมามากเท่าไร ร่างกายก็มักเผยตัวเจ้าของออกมาในท้ายที่สุด
เป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เลือดอาบไปด้วยอารมณ์

สุข

โกรธ

เศร้า

ค้นหา

แต่ละอารมณ์แม้พลังงานเฉพาะตัว จะเรียกว่าแรงสั่นสะเทือนก็ได้ ใน
เส้นเลือดเดียวกันนั้น แต่ละอารมณ์มีกลิ่นเฉพาะตัว ชาวเฟเผยถึงละเอียดอ่อน
ที่บ่งบอกอารมณ์ของตน ไม่ว่าจะปิดบังความรู้สึกได้ดีขนาดไหนก็ตาม

กลิ่นที่ออกมาจากมนุษย์อาจมากลิ่นเกินไปในบางครั้ง มนุษย์ควบคุม
ความรู้สึกได้ไม่เก่ง พวกเขาารู้สึกถึงทุกสิ่งอย่างรุนแรง เปิดเผยให้รู้กันทั่ว โดย
ไม่ตระหนักว่าปฏิกิริยาของตนจะส่งผลอย่างไรต่อผู้มีประสาทสัมผัสละเอียดอ่อน
กว่า

ส่วนผู้ตายนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย เมื่อไม่มีหัวใจเต้น เลือดของพวกเขา
ก็เป็นของเหลวดำข้นไร้ค่าในเส้นเลือด เวลาเดียวที่ข้าราชการสำนักชานาสรอทส่งกลิ่น
อยู่บ้างก็คือหลังจากเพิ่งกิน ตอนประกายแห่งชีวิตซึ่งตกค้างอยู่ในเลือดเหยี่ยยังคง
ก้องกังวานไปด้วยอารมณ์ที่พวกเขาารู้สึกขณะตาย เหมือนกลิ่นอายจางๆ ของ
น้ำหอมที่อ้อยอิ่งอยู่หลังสวมกอด

เมื่อชั่วโมงที่แล้ว หัวข้าเต็มไปด้วยกลิ่นไอดินขณะขำนั่งอยู่ข้างคู่ของข้า ฟัง
เสียงสูงต่ำเหมือนร้องเพลงของนางขณะนางระดมถามทาลเกี่ยวกับราชสำนักเลือด

ตั้งแต่ตื่นขึ้นนางก็ไม่ลดละ พยายามจะเข้าใจ เดริยมตัว เดริยมพร้อมสำหรับ
 สิ่งที่จะมาถึง เราวางรากฐานของแผนการไว้แล้ว และแคริสเข้าใจบทบาทที่นาง
 ต้องเล่นเพื่อดำเนินการตามแผนนั้น...แต่นางประหม่า ถ้าลองคิดดูว่านางเพิ่งเป็น
 มนุษย์อยู่เมื่อไม่กี่วันก่อน ก็นับว่านางระงับความรู้สึกได้ดีขึ้นกว่าที่เคยมากแล้ว
 แต่จมูกข้าไวกว่าใครส่วนใหญ่ ข้าสัมผัสถึงความลึกลับของนาง เหมือนกลิ่น
 หินร้อนหลังฝนตก

ข้ากำลังซึมซาบไปด้วยกลิ่นของนาง จมดิ่งอยู่ในนาง ตอนที่ข้าได้กลิ่นอื่น
 แวมไฟร์นั้นน่าจะเพิ่งกินเลือดปริมาณมหาศาลก่อนมาอยู่ในที่หลบซ่อนตัว
 หมอบซุ่มในความมืดนอกห้องชุดของแคริส

ข้าขอตัว ออกไปที่โถง แล้วตามหาสิ่งเสียมสลายนั้น

ต่ำลงไปสองชั้น บนทางไปยังส่วนลึกสุดของพระราชวังมืด ข้าพบมันที่
 ปลายดาบของข้า

แวมไฟร์ตอนนี้รูปร่าง หน้าตาของเขาคงดูธรรมดาตอนยังมีชีวิต ผิวหนังอาจ
 หม่นหมองและหย่อนคล้อยในที่สุด แต่ยามตาย เขาถูกคงสภาพไว้ สมบูรณ์แบบ
 โหนกแก้มสูง จมูกโด่งงุ้มสง่างาม ตาเขาน่าจะเคยเป็นสีฟ้า แต่บัดนี้สว่างวาบ
 ราวโอพลอน่าขนลุก ริมฝีปากเขาเผยออกให้เห็นเขี้ยวสีขาวโพลนดูชั่วร้าย
 ปากห่อเป็นวงกลมด้วยความประหลาดใจก่อนจะได้เปล่งเสียง เขาก็มอง ตะลึงงัน
 เมื่อเห็นนิเมอเรลส์ปักอยู่ในหน้าอกตัวเองจนมิดตาม

"เจ้า...ทำเลือดกำมะหยี่ข้าเสียหาย" เขากล่าวเสียงแหบ

นั่นก็จริง ใบดาบทោះก่อให้เกิดรอยขาดยาวสามนิ้วบนเสื้อกั๊กผ้ากำมะหยี่
 สีดำของเขา ข้ายกไหล่เป็นเชิงขอโทษ "ผลพวงที่นำหงุดหงิดของการฆ่า" ข้าพูด
 พลังถอนใจ "เสื้อผ้าของคุณคู่ต่อสู้มักไม่รอดจากกระบวนการนี้ไปด้วย แต่เจ้าก็รู้นี้
 ไม่ใช่สิ"

ดอกไม้มีระณະผลิบานบนด้านหน้าเสื้อเขา เป็นสีดำราวหมึก เจ้าสารเลวนั้น
 บังอาจทำสีหน้าถูกสบประมาทขณะข้าเล็งขึ้นมองข้า "ข้า...คุณเคยกับปัญหานี้ดี

ใช่แล้ว" เขากล่าวเสียงห้าว

"เจ้าจะไม่ต้องกังวลกับมันอีก" ข้าบอกเขา

ข้ารู้ ก่อนเขาจะพุ่งตัวออกมาจากเงามืดเสียอีกว่าเขาไม่ได้มาเพื่อมีเรื่อง ในขณะที่ส่วนอื่น ๆ ของพระราชวังมีดยังคงหลับใหลกันอยู่นี้ เขาไม่ควรตื่นด้วยซ้ำ แวมไพร์ตนนี้ ผู้แต่งตัวหรูหรา มีเลือดผู้บริสุทธิ์เต็มท้อง มาเสาะหาบางอย่างที่เขาไม่สมควรได้รับ บางอย่างที่เขาเท่านั้นจะให้เขาได้

เขาตะกายทรงตัว พยายามเกาะข้า แต่มือของเขากำลังกลายเป็นเก้าถ่านไปแล้ว เมื่อเขาพูด ถ้อยคำของเขาแห้งผากราวสายลมในทะเลทราย "ข้าขอโทษ ข้าแค่ไม่สามารถ...เผชิญหน้า..."

ดวงอาทิตย์หรือ

ไฟหรือ

ไฟไม่ใช่สิ่งที่หาได้ง่ายในสถานที่แห่งนี้ แวมไพร์จะลุกไหม้ราวกองฟืนแห้ง หากสัมผัสเปลวไฟ เตาไฟในอามมอนเทรเอทลูกโพลงด้วยฮีเวนโลด์ คบเพลิงตามผนังก็เช่นเดียวกัน เจ้าสารเลวน่าเวทนานี้ น่าจะหาไม้ขีดที่นี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ ก็ใครกันล่ะจะต้องการความตายครั้งสุดท้าย ตายแบบนั้นไม่สบาย ช่างเจ็บปวด ช่างเกินเหตุ

กลายเป็นเก้าถ่านย่อมดีกว่า

นี่คือความเมตตา

"เจ้าช่วยข้าจากสิ่ง...ที่ข้า...กลายเป็น" เขากล่าวเสียงหวีดหวิว แวมไพร์นี้ที่คุณอยู่ในดวงดา โลงอก

ข้าโน้มตัวเข้าไปขณะร่างเขาแห้งเหือด ให้แน่ใจว่าเขาได้ยินแต่ละคำพูด ขณะจมนิ่งลงสู่ความตายครั้งสุดท้าย "ข้าไม่ได้ทำเพื่อเจ้า ข้าทำเพื่อผู้ที่ถูกเจ้ากิน ขอให้สนุกกับนรกล่ะ เจ้าเห็บ"

ความหวังใด ๆ ว่าข้าจะช่วยให้รอดพ้นจากบาปเลือนหายไปจากดวงดาเขา "พวกนั้นจะ...ทำลายนาง เจ้ารู้ไหม เริ่ม...เห็นแล้ว ราชสำนักนี้จะ...ล่มสลาย..."

ไปพร้อมกับนาง" ริมฝีปากเขาบิดเบี้ยว ข้าดูไม่ออกว่าเป็นรอยยิ้มกว้างโล่งอก หรือเยาะหยันเหยียดหยามกันแน่

"เขริสปลอดภัยดี" ข้าตะคอก "ข้าจะไม่ยอมให้เกิดอะไรขึ้นกับนาง"

แต่เจ้าแวมไฟร์แค่หัวเราะ เสียงหัวเราะลั่นแหบแห้งขาดห้วง คางของเขา กลายเป็นเก้าถ่าน แก้มเป็นลำดับถัดมา เสียงเขาแตกพราวเมื่อลำคอหายไป เมื่อถึงตอนที่เขี้ยวหลุดจากกะโหลกร่วงจากปาก เขาก็ไม่หัวเราะอีกต่อไปแล้ว

แวมไฟร์ล้มลง ไม่ได้เป็นแวมไฟร์อีกต่อไป ฟันของเขาหล่นลงพื้น— *แกร๊ก! แกร๊ก!*— แล้วกระเด็นกระดอนลงบันไดที่ทอดสู่กันบั้งแห่งอามมอนเทรเอท

แกร๊ก...

แกร๊ก...

แกร๊ก...

พระราชวังมีดนี้ใหญ่โตมโหฬาร ชำนาญไม่ถ่วงว่าฆ่าพวกเลือดชั้นสูง ไปมากมายเท่าไรแล้วตั้งแต่มาถึงที่นี่ ตอนแรกมีลูกๆ ของมัลคอล์มอย่างน้อย ดนสองตนดักข่มรอข้าอยู่ตามโถงทางเดินหินออบซิเดียนแต่ละโถง ถูกดิงดูด้วย เลือดอุ่นๆ ของข้า อย่างไรก็ตามไม่นานข้าราชการสำนักเลือดก็ตระหนักว่าพวกเขาเทียบ ไม่ติดกับดาบเทวะหรือชายผู้ถือมัน ตอนนี้พวกเขากำลังหลับไหล แต่อีกไม่นาน ก็ตื่น แล้วพวกเขาจะหลบซ่อน ถ้ารู้ว่าอะไรดีสำหรับตัวเอง

"อา! อยู่...นี่เอง!"

ร่างผมแดงยืนอยู่ตรงตีนบันได หอบและหายใจหายคอไม่ทัน เขา เหลือบมองพื้น เลิกคว้างหนึ่งเมื่อเห็นพื้นที่ไปหยุดอยู่แทบเท้า แต่เขาไม่เอ่ยถึง มัน เขาเบนความสนใจมาที่ข้า "เจ้าต้อง...มา เร็วเลย"

"เจ้าไม่ควรออกมาอยู่นอกห้องของเจ้า แคร้เรียน"

เสียงที่นี้เดินทางแปลกประหลาด อากาศหนักอึ้ง ครางหึ่งไปด้วยน้ำเสียง เจียบกริบซึ่งสั่นไปตามผิว คำพูดข้าสั้นห้วนแต่ดังชัดเพียงพอให้นักค้าของเถื่อน ได้ยิน เขาเปล่งเสียงอุทานด้วยความชุนเคือง วิ่งขึ้นบันได แต่ข้ากำลังเดิน

จากไปแล้ว กลับไปตามทางที่เข้ามา

"ข้าก็...อยาก จะซุกอยู่ในห้องข้าตอนนี้มากเลยละ แต่...เริ่มโพล์โพล์แล้ว พระราชวังนี้กำลังเริ่มต้น"

"ก็ใช่นะสิ"

"เจ้าหยุด ก่อนได้หรือเปล่า ฟังนะ เมื่อกี้ข้ามมองออกไป...นอกหน้าต่าง ห้องข้า และ...เห็นบางอย่าง -- "

"มันเรียกว่าดวงอาทิตย์ตกนะ สวิฟต์ ถ้าเจ้าอยากมีชีวิตอยู่เห็นมันอีก ข้าพาเจ้ากลับไปท่าคาลิซได้เสมอ เจ้าจะได้ชื่นชมดวงอาทิตย์ขึ้นและตกที่นั่น" ข้ายังหวังต่อไป ข้าเสนอครั้งแล้วครั้งเล่าว่าจะพาเจ้านักค้าของเถื่อนนี้ไปจาก อามมอนเทรเอท -- ไปจากอีร์รินด้วย -- แต่ชายผู้นี้หัวดื้อขึ้นเรื่อยๆ

"เป็นข้อเสนอที่แย่วยวนใจ แต่ข้าสบายดี ชอบคุณ" เขาวิ่งเต็มฝีเท้าขึ้นบันไดมาถึงตัวข้าและตอนนี้ก็จี้หลังข้ามาติดๆ คอยก้าไว้ให้ทัน

"ข้าจะถามอีกสักครั้งดีไหม ว่าทำไมเจ้าถึงยืนกรานจะวนเวียนอยู่ใน อามมอนเทรเอทนี้ราวกลืนเหม็น" ข้าถามเสียงห้วน "ที่นี้คือฝันร้าย"

แคร์เรียนตอบเหมือนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว "อ้อ ก็แบบว่า ข้ามีเหตุผลของข้า"

เขาจะมีเหตุผลของเขาก็ได้ トラบใดที่เหตุผลเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับ ความหวังลมๆ แล้งๆ ว่าแคร์ริสจะสารภาพรักที่ไม่มีวันตายต่อเขา เรื่องแบบนี้ จะไม่เกิดขึ้น

"พิชเชอร์ ทวยเทพผู้ทรงชีพ! เดินช้าลงหน่อยสิโว้ย ได้ไหม ข้ามีเรื่องสำคัญนะ!"

ข้าพ่นลมหายใจด้วยความทรมาน หันไปทางเขา "มันสำคัญจริงๆ หรือเจ้าแค่คิดว่าสำคัญ" แคร์เรียนคิดว่าลิ่งเหลวไหลต่างๆ นานาเป็นเรื่องสำคัญทั้งที่มันไม่สำคัญ

คิวเขาเลิกสูงขณะเขานิวหน้าใส่ข้า "ข้าไม่รู้ เจ้าคิดว่าความสุขของเจ้า

สำคัญไหมล่ะ"

ข้าจึงเขาอย่างไร้อารมณ์ "พูดมา เร็ว ๆ"

เขาสายศีรษะ "เราต้องหา...หน้าต่าง"

เมื่อแสงอาทิตย์ทำให้ตายได้ หน้าต่างก็คือโทษประหารชีวิต และเป็นสิ่งที่หาได้ไม่ถนัดนัก เราพบหน้าต่างเมื่อขึ้นไปหนึ่งชั้น กว้างเพียงหนึ่งฟุตและสูงหนึ่งฟุต กระจกถูกรมควันเพื่อกรองแสงอาทิตย์ออกบางส่วน

ทิวทัศน์นอกหน้าต่างบานนี้น่าจะแคบจนเห็นได้ไม่ถนัดว่าอะไรทำให้สวิตช์ติด แต่โชคดีเหลือเกินที่ไม่ได้เป็นแบบนั้น ข้ากวาดสายตามองเส้นขอบฟ้าเป็นแนวแคบ ค้นหาไปตามแผ่นดินใหม่เกรียมที่ทอดอยู่ระหว่างอามมอนเทรเอกกับแม่น้ำ ไม่พบ --

โอ ทวยเทพ

"ตอนแรกข้าคิดว่าเป็นหิมะห่อหุ้มหนึ่ง" สวิตช์บอก

หัวใจข้าหยุดชะงัก

"แล้วข้าก็เห็นว่ามันเคลื่อนที่ วิ่ง อย่างเร็ว" แคร้เรียนหายใจหอบ

ข้าออกวิ่งสุดแรง พุ่งผ่านแคร้เรียน ถลาลงบันได นักค้าของเถื่อนตามมา "ข้ารีบไปหาตัวเจ้าเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้! ข้าไม่รู้ว่า -- ข้าควรจะบอกนาง หรือ --"

"หุบปากแล้ววิ่งเถอะน่า!"

"เจ้า -- เจ้าจะทำอะไรนะ" เขาหายใจหอบ

"เจ้าคิดว่าข้าจะทำอะไรล่ะ" ข้าคำรามตอบ "ข้าก็จะไปช่วยเจ้าหมาจิ้งจอกบัดซบนั่นนะสิ!"

ข้าทิ้งมันไว้ที่คาน้ำลิซ

ไม่ใช่ที่อีร์ริน

ที่คาร์ทลิส อีกฟากของเทือกเขา

ออมนาแมร์รินเป็นแนวเทือกเขาที่อันตรายที่สุดแห่งหนึ่งในทั่วทั้งอีเวเลียลาดเขาชันและแทบเป็นไปไม่ได้ที่ชาวเฟจะปีน ขำรู้จักนักรบเพียงหยิบมือเดียวที่ได้ย่อดเขาซุซระนั้นและรอดชีวิตมาได้ให้ฟัง โอนิกซ์เกิดมาท่ามกลางหิมะและน้ำแข็ง แต่กระทั่งมันก็ไม่เข้าข้ามโดยรอดชีวิตมาได้ อาจมีหิมะถล่มที่กลบฝังมันครั้งแล้วครั้งเล่าและอีกครั้ง มันจะต้องขุดออกมา มันจะไม่มีอาหาร ไม่มีที่พักพิงจากสายลมบาดผิว

มันทั้งความปลอดภัยที่คาร์ทลิสมา เพื่อนาง

มันข้ามเทือกเขามา เพื่อนาง

มันแอบผ่านอีร์รินและข้ามแม่น้ำมา เพื่อนาง

แล้วตอนนี้มันกำลังถูกผู้เสพผุงหนึ่งไล่ล่าตัดท่งมรณะแห่งซานาสรอก มันน่าจะเหนื่อยและพร้อมยอมแพ้ แต่มันก็ยังคงมา เพื่อนาง

และข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าจิ้งจอกน้อยนั้นตาย

ข้าวิ่งเต็มฝีเท้าไปในพระราชวังแล้วลง ผ่านพื้นเพื่อง ย่านที่อยู่อาศัยสูงหลายชั้นซึ่งสร้างขึ้นตลอดระยะเวลาหลายปีรอบอาณาเขตพระราชวัง บัดนี้ถนนปูหินว่างเปล่า แต่จะเป็นอย่างนี้ไปอีกไม่นาน

บิลล์

ข้าต้องไปเอาบิลล์มา

พวกม้าจงเกลียดจงชังอามมอนเทรเอท เก็บพวกมันไว้ในโรงม้าไม่ได้ พวกเลือดชั้นสูงใช้ที่นั่นเป็นที่เก็บปศุศพ และผู้เสพทิวโหยจะฟังกำแพงลงด้วยมือเปล่าเพื่อเข้าไปถึงเนื้อม้าอุ่นๆ บิลล์ อาอีดา และม้าตัวเมียสีน้ำตาลแดงอีกสองตัวอยู่ในคอกที่อาคารห่างจากลานหลักไปห้าร้อยฟุต ถัดจากกำแพงสูงล้อมรอบชั้นล่างสุดของพื้นเพื่องไปนี่เอง ข้าแทบกระชากประตูโลหะของอาคารหลุดจากบานพับเพื่อไปเอาม้า

ข้าไม่คิดจะสวมเหล็กขวางปากหรือบังเขียน ข้าเหวี่ยงตัวขึ้นหลังเปล่า

ของบิลล์แล้วกระดุนมันออกจากคอก ไม่จำเป็นต้องบอกสหายผู้ซื่อสัตย์ของข้า
ข้าสอง แคร่เรียนยังข้ามลานมาไม่ถึงด้วยข้าตอนเราพุ่งผ่านประตูที่เปิดอยู่

"กลับเข้าไปข้างในซะ!" ข้าแผดเสียงสั่ง

"ไม่!"

"ทวยเทพและผู้ผิดบาปบัดซบ" ข้าสบถใส่เขาเป็นภาษาเพโบริณขณะ
ควบผ่าน ยื่นแขนขวาลง เจ้าเขื่อนนั้นจับปลายแขนข้าแล้วกระโดด เหวี่ยงตัวขึ้น
บนหลังบิลล์ข้างหลังข้า

"เจ้าจะไม่ถามหน่อยหรือว่าข้าไปหัดทำแบบนั้นมาจากไหน" นักค้าของเถื่อน
ตะโกนถาม

"ไม่" ข้าตวาด

"ลอร์ดเรทสอนข้าละ!"

ถ้าเขาต้องการคำแสดงความยินดี ก็เห็นจะต้องรอไปก่อน ข้าเฝ้าหาถึง
ข้อเท้าและเศษหินดินดานทอดยาวหนึ่งไมล์ระหว่างเรากับเจ้าจิ้งจอก ปกติแล้ว
ม้าต้องเลือกเส้นทางอย่างระมัดระวังบนพื้นดินร่วนไร้ชีวิต แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาให้
ทำอย่างนั้น บิลล์หายใจแรงพ่นลมพรีดออกจมูกและพุ่งเข้าไปใส่พวกผู้เสพที่ดาหน้า
กันมา ไม่แม้แต่จะผงะ

"นั่นละ ไปเลย" ข้ากระซิบแผ่ว "ขอบใจนะ *ขอบใจ*"

ข้าน่าจะให้แคร่เรียนรออยู่ มีผู้เสพวิ่งไล่เจ้าจิ้งจอกมากกว่าที่เห็นตอนแรก
ยี่สิบตนหรือ สามสิบหรือ มากกว่าที่ข้าจะจัดการได้โดยไม่ใช้เวทมนตร์ที่ฝั่งนี้
ของแม่น้ำดาร์น และชายผู้นี้คือนักค้าของเถื่อน ไม่ใช่ไนกรบสายเลือดแท้ แต่
ดวงอาทิตย์ตกกลับเส้นขอบฟ้าไปแล้ว และถ้าแสงสลัวพอสำหรับผู้เสพ อีกไม่นาน
พวกเลือดชั้นสูงแห่งซานาสรอกก็จะตื่นเช่นกัน ถ้ากลับเข้าไปในพระราชวัง
โดยไม่มีผู้คุ้มกัน เจ้าที่มนี้จะตายภายในไม่กี่วินาที...

เรากำลังร่นระยะเข้าไป

แต่พวกผู้เสพก็โกล้เข้ามาเช่นกัน

พวกมันหิวเสมอ และน่าจะไม่มีสัตว์เป็น ๆ กล้าข้ามเข้ามาในดินแดน
ชานาสรอทานานเป็นชาติแล้ว ทหารราบไร้ความคิดแห่งชานาสรอทจะไม่ยอมให้
โอกาสนี้หลุดมือไปไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรทั้งสิ้น

ตอนนี้ข้ามมองเห็นโอนิกซีได้ชัดเจน

ปลายหูสีดำลูดหัวขณะมันวิ่งสุดชีวิต มันติดตัวขึ้นจากก้อนหิน โผนไป
ในอากาศ เป็นแถบสีขาวตัดกับยามค่ำที่มีดลงเรื่อยๆ แล้วอุ้งเท้าก็กลับลงสู่พื้นแข็ง
เตะซีเถ่ากระเด็นขึ้นเป็นสายขณะวิ่งเต็มฝีเท้า

"ไปเร็ว" ข้าส่งเสียงลอดรถไฟ "เร็วเข้า วิ่ง"

ขณะนี้ไม่ถึงหนึ่งไมล์แล้ว ช่องว่างระหว่างเรากำลังร่นเข้า...แต่ช่องว่าง
ระหว่างผู้เสพกับเจ้าจิ้งจอกก็หดลงเช่นเดียวกัน ข้าดูออกว่ามันเหนื่อย ลิ่นของมัน
ห้อยจากปาก สะบัดไปมาราวธงยาว มองเห็นตาขาวของมัน เจ้าจิ้งจอกน้อยกำลัง
หวาดกลัว

ข้าเพิ่งสังเกตเห็นว่าแคร่เรียนเกะด้านหลังเสือกระาะซ้ายอยู่ เมื่อไม่มีอานม้า
ให้เกะ เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นจริงๆ ข้าสะกดกลิ้งคำสบถด้วยความรำคาญใจ
โน้มตัวไปข้างหน้า กระดุนบิลลี่ให้วิ่งต่อ มันวิ่งเร็วขึ้น เร็วขึ้น ฝีเท้าไม่เคยตก มัน
ไม่เสียจังหวะเลยแม้แต่ก้าวเดียว

"เกือบถึงแล้ว!" แคร่เรียนตะโกน

ข้ากัดฟันแรงจนกรามลั่น "เกะไว้!"

ไม่มีหยุด ถ้าหยุด เราก็ตาย ข้าจับแฉกคอบิลล์เต็มกำมือและภาวนาต่อ
ทวยเทพที่ข้าเกลียดเป็นครั้งที่สองภายในไม่ถึงสัปดาห์

โปรดคุ้มครองเจ้าจิ้งจอก

คุ้มครองบิลลี่

คุ้มครองเจ้าจิ้งจอก

คุ้มครองบิลลี่

ได้โปรด...

พวกผู้เสพนํ้าลายเป็นฟองฟอดสีขาวยอบปาก เสียงร้องไร้ความคิดของพวกมันดังกึกก้องไปทั่วขณะที่เราเข้าไปใกล้ขึ้น ใกล้ขึ้น ใกล้ขึ้น

คัมครองเจ้าจิ้งจอก

คัมครองบิลล์

บัดนี้พวกมันมาถึงตัวโอนิกซ์แล้ว ห่างไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ผู้เสพที่เร็วที่สุดเป็นชายสวมเสื้อสกรกขาคุดฟุ้งตัวมาข้างหน้า เอ้อมมหาเหยื่อ บิลล์วิ่งกลับ ยกตัวขึ้น ร้องเสียงสูงด้วยความหวาดผวา กีบเท้าไกลบนแก้วภูเขาไฟ ขณะมันพยายามหันหนีจากภัยคุกคามที่ใกล้เข้ามาอย่างหมดหนทาง กรงเล็บขรุขระของผู้เสพเฉียดขนจิ้งจอกตัวน้อย แล้วเจ้าจิ้งจอกกระโจน...

แคร่เรียนรับมันไว้

...แล้วไกลถอยไปบนบันท้ายบิลล์ ตกจากหลังมันทันที

ทวยเทพและผู้พลีชีพบัดซบ! "ยื่นขึ้น สวิฟต์!" ข้าแผดเสียง เจ้าชายผมสีทองแดงกอดโอนิกซ์ไว้แน่น ตะกายลุกขึ้นยืน เขาขยับตัวรวดเร็วแต่จะเร็วไม่พอ ข้าบังคับบิลล์ให้กลับตัว วนเป็นวงแคบจนมันหันหน้าไปทางพวกผู้เสพแล้วทิ้งตัวลงจากหลังมัน

"นี่ๆ นะเพื่อน หยุด รอช้านะ" ข้ากระซิบบอกมัน จากนั้นข้าชักนิเมอ-เรลล์ แล้วการชนพาก็เริ่มต้นขึ้น ดาบทเวะหลังควันสีดำขณะเดือนแหวกอากาศ ตรงไหนที่ข้ากวัดแกว่งมันไป เนื้อตายและกระดูกเปราะหักจะแหวกออกราวกระดาษาเปียกตามหลัง

"ชักอาวุธสิ สวิฟต์!" ข้าเหลียวไปคำรามสั่ง

แคร่เรียนยื่นขึ้นแล้ว ถีอดาบทเวะไซมอนของเขาอยู่ โอนิกซ์ฟุ้งตัวออกจากอ้อมแขนเขาไปซ่อนอยู่ระหว่างขาบิลล์ ซึ่งไม่ช่วยให้เจ้าม้าสงบลงเท่าไร แต่บิลล์คอยอยู่ใกล้ๆ ไว้ กระทีบกีบเท้าและพ่นลม ตากลอกไปมา กลัวแต่ก็อยากเชื่อฟังคำสั่ง บรรดาผู้เสพดาหน้ามาใกล้ถึงตัวเราแล้ว "ตัดหัวพวกมัน" ข้าตะโกน "อย่าทำเสียเรื่องล่ะ แคร่เรียน!"

"ไม่หรอกน่า!" เขาเข้าประจำตำแหน่งข้างตัวข้า ตั้งท่าเตรียมพร้อม และข้าประหลาดใจดูบหนึ่ง เขาจับจิ้งหะเท่าได้ เกือบแล้ว และเมื่อพวกผู้เสพตะกละตะกลามมาถึงตัวเรา เขาไม่ตายทันที *น่าตะลึง*

เงินและเหล็กกล้าเฟแหวกอากาศ พาดฟันพวกसारเลวนั้นลง ข้าจัดการพวกมันได้ส่วนใหญ่ ไม่ก็ตอนที่หลบหลีกเข้าไปได้และมุ่งเป้าไปหาแคร่เรียนร่วงลงสู่พื้นเช่นกัน ส่วนใหญ่แล้วยังมีหัวอยู่และยังคงพยายามฆ่านักค้าของเถื่อนแต่อย่างน้อยเขาก็จัดการพวกมัน โอนิกซ็องเสียงแหลมด้วยความสะพรึงกลัวข้างหลังเรา...

ผู้เสพเจ็ดตน

แปด...

สามคนที่แคร่เรียนจัดการไปนั้นมีคนที่สี่เข้าสมทบ

สี่สิบฟุตขวางอยู่ระหว่างเรากับผู้เสพพระลอกถัดไป ข้าคว้าหลังคอเสื้อแคร่เรียนแล้วผลักเขาไปทางบิลล์ เราโชคดีมาจนถึงบัดนี้ แต่เราจะไม่โชคติดตลอดไป ข้าอุ้มโอนิกซ์แล้วเหวี่ยงตัวขึ้นหลังบิลล์ ดึงสวิฟต์ขึ้นนั่งข้างหลังข้า

อามมอนเทรเอทตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า เหมือนหมัดกำแน่นมีข้อนิ้วเป็นยอดแหลมชกออกจากหมอกขึ้นสู่ท้องฟ้า ไม่ใช่พระราชวัง แต่เป็น *ป้อมปราการ*

ข้าเกาะแฉงคอบิลล์ ภาวนาครั้งสุดท้ายไปถึงเหล่าทวยเทพ แล้วเราควบไปดุจสายลม

นรกตื่นแล้วและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อเราไปถึงพื้นเพียง เลือดชั้นสูงและชั้นผู้น้อยลอบมองเหนือกำแพงหินออบซิเดียนที่คุ้มกันเมืองเล็ก ๆ นี้ตรงฐานอามมอนเทรเอท ดวงดาน่าชนลูกของพวกเขาเต็มไปด้วยคำตัดสินและความหิวโหยเมื่อบิลล์เดินย่ำอย่างไม่เต็มใจกลับไปยังอาคารด้านนอก ลอร์เรทรอเราอยู่ที่นั่น

สองแขนงอดดอก หน้านิ้วคิ้วขมวดเป็นร่องลึก "ข้าสาบานต่อทวยเทพทั้งหลาย
เจ้าออกจากห้องและบอกว่าเดี๋ยวจะกลับมา ข้ารู้ตัวอีกทีก็เห็นเจ้าควมม้า
ข้ามทุ่งมรณะนั้น บุกเข้าไปใส่พวกผีดิบ!"

แคร้เรียนครางขณะไถลตัวลงจากหลังบิลล์

"แล้วเจ้าล่ะ เจ้าเสียสติบัดซบไปแล้วรึยัง" ลอร์ดเรทตะคอกถาม พร้อม
เขม่นมองนักค้าของเถื่อนราวกับเห็น ความโง่เง่าบนตัวเขาจริงๆ

"ไม่ต้องสนข้าหรอก ข้าก็แค่ฆ่าผู้เสพยาไปสี่คนและช่วยชีวิตพิซเซอร์" เขา
กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่มีหระเซนปกติ แต่บัดนี้เจือความกลัวจริงๆ อยู่ด้วย ดูเหมือน
เหตุการณ์เฉียดตายที่เราเพิ่งพบจะส่งผลที่เหมาะสมกับเขาแล้ว

ข้าจะฆ่าเขา "อย่างมากเจ้าก็ทำให้พวกมันพิการ" ข้าตะคอก "แล้ววันไหน
ที่เจ้าช่วยชีวิตข้าในสนามรบ ข้าจะสวมชุดกระโปรงและเดินระบำ" เขาทำให้เราถูก
ฆ่ากันทั้งคู่ได้เลยที่ตามข้าลงมาที่นี่ เขาตกม้า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเขาแล้ว
จะเป็นอย่างไรต่อ แคร้จะสะโมโหข้าเป็นบ้า

แต่...

โอนิกซ์ครางหึง

มันสั่นทึ่มแนบอกข้า ขดตัวเป็นก้อนกลม ตาสีดำลับยังคงเต็มไปด้วย
แววหวาดกลัว ขนของมันสกปรก เลือดแห้งเปรอะจนลึบบนขาหลังข้างขวา
มันร้องเอ็งเมื่อข้าลูบแผล เห็นชัดว่ามันเจ็บปวด

จะมีเวลาตะโกนใส่แคร้เรียน สวิฟต์ที่หลัง

"ไปเถอะ" ข้าพูด "เข้าไปข้างในก่อนพวกระยำนี้อัดลินใจจะกินเราดีกว่า"
ข้ามองสหาย "พอจะโชคดีเจอเขาบ้างไหม" ข้าถามเบาๆ

รูจมูกลอร์ดเรทบานออก กล้ามเนื้อขากรรไกรกระตุก "ไม่เจอ ข้าหาทั่ว
ทุกที่แล้ว ถ้าโพลี้อยู่ที่นี่ ข้าก็บอกเจ้าไม่ได้ว่าเขาอยู่ตรงไหน"

โชคไม่ดีเลย เราต้องการตัวโพลี้อยู่ ข้าถอนใจ ชมความผิดหวังกลับลงไป
"ไม่เป็นไร หาดต่อไปก็แล้วกัน ข้ารู้สึกว่าคุณยังไม่ควรเลิกหวัง"

"ใครคือโพลี" แคร่เรียนถาม

ลอร์เรทเปิดปาก กำลังจะตอบ แต่แล้วก็ลั้งแลและมองซ้ำ

ต่อให้จักรวาลถึงจุดจบ แคร่เรียน สวิฟต์ก็จะมีวันหมดคำถาม แต่ถ้ามองจากมุมมองของเขา ซ้ำก็น่าจะรู้สึกอย่างเดียวกัน ซ้ำเอียงศีรษะ เหลือบมองไปทางอื่นระหว่างที่ลอร์เรทอธิบาย

"เคยเป็นสหาย ยังเป็นสหายอยู่ เป็นพวกพ้องเรา เราเสียเขาไปที่อ่าจัน"

แฮริสบอกว่าลอร์เรทขับร้องลำนำเกี่ยวกับประตูอ่าจัน เกี่ยวกับศึกที่เกิดขึ้นที่นั่น แต่ปรอทธาตุอ้างสิทธิ์เหนือลำนำแลกกับการยอมให้ดาบอาวิซิเอทของลอร์เรทถูกหลอมขึ้นใหม่ แคร่เรียนถามเรื่องประตูอ่าจันมาตั้งแต่นั้น ระหว่างที่เราขอให้แฮริสตื่นจากจุ่มพิตที่ยังคืน ลอร์เรทเล่าวีรกรรมของเราให้หนักคำของเดือนพังมากมายน เขาพูดถึงสหายที่เราเสียให้มังกรไป เขาแค่มองได้เล่าเรื่องราวทั้งหมด

"ถ้าเจ้าเสียเขาไปที่อ่าจัน แล้ว..." คิ้วแคร่เรียนขมวด ค่อยๆ ตระหนักได้ "อ้อ เจ้าเสียเขาไป แต่เขายังมีชีวิตอยู่ ที่นี้หรือ" เขาพูด มองขึ้นไปยังกำแพงคัมภีร์ของพระราชวังมืดที่ตั้งตระหง่านเหนือเรา

"ใช่" ลอร์เรทตอบ นำที่ที่คำหนึ่งคำมีความตึงเครียดได้มากมายถึงเพียงนี้ นักรบกระแอม "ข้าจะค้นทุกซอกมุมถ้าจำเป็น พิชเซอร์ ไม่ต้องห่วง ข้าจะหาเขาให้เจอ ไปสิ เข้าไปข้างใน แฮริสกำลังทำสีหน้ากล้าหาญตอนข้าออกมาแต่นางกำลังขวัญเสีย ข้าจะแปรงชนให้บิลล์และปลอบให้มันสงบ" ขณะพูด เขาถูมือขึ้นลงตามคอเปียกเหงื่อเป็นมันปลาบของบิลล์และตบไหล่มัน ข้าลงจากม้า ระวังไม่ให้กระเทือนโอนิกซ์แรงเกินไปเมื่อเท้าสัมผัสพื้น

ข้าลงสู่พื้นนุ่มนวล แต่มันก็ยังร้องเอง ข้ารู้สึกได้ถึงกระดูกที่ปูดโปนผ่านขน ข้าใจหายวาบเมื่อเห็นอุ้งเท้ามันแตกเลือดไหล

"เจ้าต้องอุ้มมันไว้" ข้าบอกแคร่เรียนขณะที่เรามุ่งหน้ากลับไปทางพื้นเพื่อง

"อะไรนะ ข้าอุ้มมันไม่ได้ มันไม่ชอบข้า"

ข้าชกนิเมอเรลล์รวดเร็วแล้วกวัดแกว่ง ชูดาบขึ้นให้แคร่เรียนดู "อยากถือไอ้นี้แทนไหมล่ะ" ข้าถาม "เจ้าจะต้องใช้ดาบทวะทั้งสองเล่มถ้าเจ้าอยากกรุยทางให้เราผ่านพ้นเฟืองกลับเข้าไปในพระราชวังได้"

นักค้าของเถื่อนหน้าถอดสี่ขณะประเมินดาบนั้น อย่างดีที่สุดก็คือจะมีรอยแผลไหม้รุนแรงถ้าสัมผัสมีดดาบทวะของนักรบอื่น ที่เลวร้ายที่สุดคืออาจเสียชีวิตไป หรือชีวิต

"ข้าจะอุ้มเจ้าจิ้งจอกก็แล้วกัน" เขาพูดพลางมองนิเมอเรลล์ด้วยความระแวงกว่าจะไปถึงห้องแซริสได้ก็ใช้เวลาานกว่าที่ข้าพอใจ เราทิ้งพันตามหลังเป็นทาง เขี้ยวกระเด็นกระดอนขึ้นจากพื้นปูนหินจากนั้นก็พื้นขัดมันขณะเราขึ้นบันไดแต่ละชั้นของพระราชวังไป กว่าเราจะปลอดภัยอยู่หลังประตูปิดสนิทในห้องแซริส ข้าก็นับไม่ถูกแล้วว่าฆ่าแวมไฟร์ไปเท่าไร เลือดสีดําระบายเประเลื้อผ้าแคร่เรียนส่วนโอนิกซ์หมดสติไปเพราะความอ่อนล้า

แซริสอยู่ข้างประตู น้ำตาไหลเป็นทางลงตามใบหน้าดังามซิดเซีย นางสวมเสื้อคลุมสีดำเนื้อหนาปกคลุมลายสีทองประณีตตรงกระเป่า นางมองโอนิกซ์ด้วยสีหน้าสลด "ทวยเทพ มันสบายดีหรือเปล่า" นางกระซิบ รวากับกลัวเกินกว่าจะถามเพราะหวั่นเกรงคำตอบ

"มันจะไม่เป็นไร" ข้าบอกนาง ทวยเทพ ข้าอยากโอบนางมาไว้ในอ้อมแขนและกอดนางไว้ ข้ารู้จักแนวบ่าของนางดียิ่งนัก ลักษณะที่ปอยผมเส้นละเอียดของนางหยักขึ้นเคลียขมับ ข้ารู้จักความท้าทายแข่งกร้าวที่นางสวมใส่ราวโล่ แต่ข้ายังไม่เคยเห็นนางโคกเศร่า มันคือบุคคลแปลกหน้าไม่เป็นที่ต้อนรับที่ข้าอยากใส่ลงไปทันทีที่ทำได้ การปรากฏอยู่ของมันในห้องนี้ทำให้ออกข้าปวดร้าว

แม้จะบาดเจ็บ เจ้าจิ้งจอกน้อยก็ตื่นขลุกขลักในอ้อมแขนแคร่เรียน มุ่งมันจะไปให้ถึงจุดหมายในที่สุด เมื่อปลอดภัยอยู่แนบออกแซริสแล้วเท่านั้น ความตึงเครียดจึงจะหมดไปจากร่างของมัน

มันตัวสั่นสะท้านขณะเงยขึ้นมองแซริส นางสาบชื่อข้าและแยกเขี้ยวใส่

ภัยคุกคามทั้งหมดที่นางเผชิญตั้งแต่เข้าพบนาง แม้แต่ตอนเข้าเห็นนางบนชั้นบันไดในห้องโถงกระจก กำลังจะตายเพราะบาดแผลด้วยน้ำมือแฮร์รอน นางก็ยังเปี่ยมไปด้วยความท้าทาย บัดนี้นางร้องไห้ขณะประคองเจ้าจิ้งจอกไว้ในอ้อมแขน และข้าไม่อาจทนได้

ข้าเอื้อมมือไปที่มัน "มา ส่งมาให้ข้า" ข้ากล่าว

นัยน์ตาของแฮร์ริสเป็นสีฟ้าอ่อนของรุ่งอรุณในฤดูหนาวที่โผล่พ้นเทือกเขา ริมฝีปากล่างของนางสั่นระริก นางมองข้าเป็นเชิงถามแต่ไม่ออกเสียง นางกลืนน้ำลายยากลำบาก สูดหายใจเข้าลึก แล้วส่งโอนิกซีให้ข้า

แคร์เรียนไปแล้ว คราวนี้เจ้าหวัชโมยประมินสถานการณ์และหลบหน้าไป แฮร์ริสมองตามข้าด้วยดวงตาเบิกโต ซีฟจรเต้นแรงตรงคอขณะนางมองข้าอุ้มเจ้าจิ้งจอกไปยังประตูที่เปิดออกสู่ระเบียง

ในฐานะแวมไพร์ตนแรกสุดและราชาแห่งราชสำนักเลือด มัลคอล์มเคยครอบครองห้องชุดนี้ตามสิทธิ์ แต่เขาไม่ค่อยอยู่ที่นี้สักเท่าไร ทาลบอกว่าเขานอนในหอคอยสูงขึ้นไป ความหวาดระแวงซับซ้อนให้เขาขังตัวเองอยู่หลังประตูเหล็กหนาสองฟุตหลายบานระหว่างนอนหลับ ข้านี้ภาพเขายืนอยู่บนระเบียงนี้ไม่ออกในที่เปิดเผย ท้องฟ้ายามค่ำคืนระยิบระยับด้วยดวงดาวเหนือศีรษะ เขาจะกลัวเงาตัวเองมากเกินไปเมื่ออยู่ข้างนอกนี้...

แฮร์ริสเจิดจรัสได้แสงจันทร์ ผมนางปลิวสะบัดราวธงยาวท่ามกลางสายลมเย็น "แค่..." น้ำตาแวววามในดวงตานาง "ถ้าเจ้าต้องทำ อย่างน้อยก็ทำให้เร็วเถอะนะ"

แถบเหล็กรัดแน่นรอบอกข้า นางคิดว่าข้าจะทำให้เจ้าลิ่งมีชีวิตที่น่าสงสารนี้พ้นทุกข์ นางคิดอย่างนั้น แต่นางก็ยังส่งมันให้ข้า นางเชื่อใจข้าให้ทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำ เพื่อช่วยเพื่อนของนางจากความเจ็บปวด...

ข้าสายศีรษะ ยิ้มน้อยๆ "ข้าบอกเจ้าแล้ว มันจะไม่เป็นไร โอชา ข้ารับปาก" ข้ายอตัวลงคุกเข่า วางก้อนขนฟูสีขาวเปราะละเอียดลงบนตัก ดวงตาดำขลับวาววับ

คู่หนึ่งจ้องมองขึ้นมาอย่างช้า เบิกกว้างและเชื่อใจ

"สำหรับข้าแล้วการเยียวยาเป็นเวทมนตร์เล็ก" ข้ากระซิบกับมัน "ข้าว่าเรา โชคดีกันทั้งคู่ที่เจอกันตัวเล็กด้วย" ข้าขอให้กระแสนเวทมนตร์อุ่นฝ่ามือข้า ข้าเคย ใช้มันเยียวยารอยฟกช้ำสมัยเป็นเด็กเฟ ข้าเคยใช้มันรักษานิ้วหัวแม่มือที่หัก และ ครั้งนั้นก็ใช้พลังเยียวยาที่ข้ามีอยู่ไปเกือบทั้งหมด สมัยยังเล็ก ข้าเคยบ่นกับแม่ว่า พรสวรรค์ในการเยียวยาของข้าช่างน้อยนิด แต่นางหัวเราะและขยี้ผมข้า

"อย่าได้กังวลพลังของเจ้า ลูกรัก" แม่บอกข้า "พลังแต่ละอย่างคือพรสวรรค์ แต่จะอย่างไรจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเพียงพอเมื่อเจ้าต้องการมัน จงศรัทธาในตัวเจ้า เจ้าจะเพียงพอเสมอ"

ข้าภาวนาให้นางพุดถูกขณะยกสองมือขึ้นเหนือขาหลังบาดเจ็บของ เจ้าจึงจอก ตอนแรกข้ารู้สึกถึงแรงต่อต้าน แนวขวางกั้นที่ไม่ยอมอ่อนข้อง่ายตาย เท่าแนวที่ขวางระหว่างข้ากับเงามืดของข้า แต่มันยินยอมในที่สุด ปล่อยให้ระลอก ความเจ็บปวดท่วมทับันข้า ข้านี้หน้า--

"อะไร" แคริสตาม "เกิดอะไรขึ้น เจ้าทำอะไร"

ไอริกซ์ครางหึ่ง หัวมันวางอยู่บนขาข้า ความเหนียวล้าซึมซาบผ่าน สายสัมพันธ์ที่ข้าเพิ่งสร้างขึ้นระหว่างเรา มันอ่อนเปลี้ยไปจนถึงกระดูก ขาปวดตลบ เป็นจังหวะ โชคดีเหลือเกินที่กระดูกไม่หัก แต่ร้าย มันวิ่งด้วยขานี้มานานยิ่งนัก

"พิชเซอร์!"

"ประเดี๋ยวนะ โอซา" ข้าพุด "เชื่อใจข้าสิ ไม่นานหรอก"

ข้าหลับตา และข้าดิ่ง ชาวเฟบางตนไม่สามารถเข้าถึงเวทมนตร์เล็ก เวทมนตร์เล็กนี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิ์โดยกำเนิดของใครแบบที่เงาข้าเป็น มันคือแหล่งพลังงานที่เล็กกว่ามาก เป็นความสั่นทนต์เบาบางโดยธรรมชาติที่ บุคคลหนึ่งอาจมีต่อเวทมนตร์สายหนึ่งโดยเฉพาะ ต่างจากเวทมนตร์ที่เป็นสิทธิ์ โดยกำเนิด เวทมนตร์เล็กนี้เป็นทรัพยากรที่มีจำกัด

มือข้าสั่นขณะข้าควานลึกลงไป หากทุกเสี้ยวส่วนของเวทมนตร์เยียวยาที่

ยังคงไหลรินในตัวข้า ทันทีที่เห็นภาพมันตรงนั้นแล้ว ตรงกลางอกข้า ข้าก็ใส่ทั้งหมดเข้าไปในโอนิกซ์

เจ้าจึงจอกสันสะท้าน และภายในไม่กี่วินาทีลมหายใจกระชั้นของมันก็เริ่มผ่อนคลาย ความเจ็บปวดที่แผ่ออกจากตัวมันทุเลาลงจนเป็นแค่ปวดตื้อเบาๆ ในขาอุ้งเท้าของมันหายดี กระดุกที่ร้าวสมานกลับเข้าด้วยกัน...แต่ไม่ทั้งหมด ข้ามีเวทมนตร์เยียวยาไม่มากพอจะรักษามันให้หายสนิท แต่ก็หายดีพอ ที่เหลือมันจัดการเองได้

เจ้าจึงจอกน้อยหาว แล้วตะ ออยากเป็นอิสระจากข้า ตอนนี้ชนของมันสะอาดตามเดิม เลือดที่เประอยู่หายไป แทบสังเกตอาการกะเผลกไม่เห็นขณะมันวิ่งกลับไปหานายหญิง

ดวงตาแคริสเต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจและโล่งอกขณะนางก้มลงอุ้มมันขึ้น "อะไรนะ แต่...ยังงั้นกัน" นางหัวเราะเมื่อเจ้าจอกซุกใช้คอและเลียแก้มนาง "ข้าไม่ยักรู้ว่าเจ้าเยียวยาได้!"

ข้ายักไหล่ "ตอนนี้ข้าทำไม่ได้ ทำไม่ได้อีกต่อไปแล้วนะ ข้ามีไม่มาก แต่ข้าก็ให้เท่าที่ข้ามีไปแล้ว"

ความเบิกบานของนางจางหายไปเล็กน้อย "แต่...ถ้าเจ้ามีเวทมนตร์เยียวยา มันจะไม่กลับคืนมาเหมือนเดิมหรือ แบบเทเลนานะ"

ข้าส่ายศีรษะเศร้าๆ "เวทมนตร์บางอย่างไม่ได้เป็นแบบนั้น โอชา" ข้าจะอธิบายกับนางที่หลัง ยังมีอะไรอีกมากมายนักที่นางไม่รู้เกี่ยวกับอาณาจักรนี้ ประชาชนที่นี่ และเวทมนตร์ของมัน แต่ทุกอย่างรอดได้ โอนิกซ์สภาพดีขึ้นมาก และนางเล็กร้องให้แล้ว ณ ตอนนี้ เท่านั้นละที่สำคัญ

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าเสียสละเวทมนตร์นั้นหรือ เพื่อช่วยมันหรือ" แคริสต้ามทวยเทพ นางช่างงามเป็นบ้า แสงจันทร์ระบายนางเป็นสีเงินจนคล้ายจะเรืองรองข้าพยักหน้า

ดูนางไม่รู้จะพูดอะไรดี นางชบหน้าลงกับชนโอนิกซ์ฮึดใจหนึ่ง สูดกลิ่นมัน

เข้าไป เมื่อนางซอสนสายตาขึ้นสบตาข้าอีกครั้ง นางเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้ข้า "ทำไมล่ะ" นางถาม "ทำไมถึงเสียสละอย่างนั้น"

ก่อนหน้าข้าคงไม่ตอบนาง ข้าโกหกไม่ได้ ดังนั้นข้าจึงจะปิดปากเงียบไว้ แต่บัดนี้เกิดอะไรขึ้นมากมาย สิ่งต่างๆ ระหว่างเราเปลี่ยนแปลงไปมาก ความจริงหลุดออกมาง่าย ๆ "เจ้าไม่รู้หรือ มีไม่กี่อย่างที่ข้าจะไม่เสียสละเพื่อให้เจ้ามีความสุข โอฮา เวทมนตร์เยียวยาชนิดๆ หน่อยๆ นับว่าเล็กน้อยที่สุดแล้ว"

ก่อนหน้ากิลล์ธราย เราเลี้ยงไม่กล่าวถึงความตึงเครียดระหว่างเราอยู่หลายต่อหลายสัปดาห์ ตอนนีไทพพันธนาการทำเครื่องหมายบนมือและข้อมือนาง พันรอบข้อมือข้าทั้งสองข้างด้วยเช่นกัน เราเป็นของกันและกัน ผู้กพันธนาการต่อกัน ในแบบที่รู้สึกแปลกประหลาดและน่าตื่นเต้น

มีอีกมากมายเหลือเกินให้กล่าว

น้ำหนักของสิ่งนั้นดำรงอยู่ระหว่างเรา...แต่หญิงที่ข้าเคยกลัวจะหลงรักนี้ เพียงแต่พยักหน้า พยายามกลั้นยิ้ม "เข้าใจละ นี่ข้าก็หลงคิดไปว่าเจ้าเปลี่ยนใจแล้วเรื่องโอนิกซ์"

ข้าพยายามกลั้นยิ้มเช่นกัน ข้าไม่อาจละสายตาไปจากนาง ทวยเทพ นางช่างงามยิ่งนัก "อ้อ ไม่หรอก" ข้าพึมพำเบาๆ "ข้ายังคิดอยู่ดีว่ามันจะเอาไปทำหมวกได้สวยมาก"

1

ฟันแห่งบุรุษ

แชนริส

ชุดกระโปรงนี้ตัดมาสำหรับกระทำสิ่งผิดบาป

สีดำ

ไม่มีสาย

โปรงบาง

ด้านข้างผ่าสูงจนไม่มีทางที่ข้าจะสวมชั้นในได้ เนื้อผ้าแนบผิวชำุดงผิวหนังอีกชั้น ระเบียบเรียบร้อยเมื่อต้องแสงรากับตัดจากปากฟ้ายามค่ำคืน ถูงมือยาวทำจากผ้าชนิดเดียวกันคลุมแขนรากับชำุดม้นลงในหมี่กระยับสีกเลยข้อศอก ชุดนี้ไม่เหมือนชุดไหน ๆ ที่เอเวอร์เลย์นจับชำุดสวมเมื่อแรกที่ชำุดมาถึงพระราชวังฤดูหนาว ชุดนี้สง่างาม ชวนตะลึง เช็กชีจันนำปวดใจ

ชำุดจำผู้หญิงในกระจกเงาบานสูงของห้องแต่งตัวชำุดไม่ได้...และก็มีเหตุผลว่าทำไม สิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดที่จ้องตอบชำุดนี้ไม่ใช่ผู้หญิง ไม่ใช่อีกต่อไป นางอาจเคยเป็นผู้หญิง แต่บัดนี้นางเป็นลูกผสมเพกกับแวมไพร์ ด้วยสัมผัสแห่งทวยเทพชำุดเป็นเหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็น แต่ก็ไม่เหมือน ความเป็นอมตะอาจ

เลาะเนื้อออกจากกระดูกผู้อื่นและทำให้พวกเขาเพรียวระหง แต่มันเดิมซ้ำในส่วนที่ซิลวาเรนทำให้อดอยาก ตอนนี้โหนกแก้มข้ามนขึ้น ริมฝีปากอัมขึ้น สะโพกทรงอก บั้นท้าย เมื่อก่อนข้ามีทั้งสามอย่าง แต่ตอนนี้ข้ามีจริง ๆ

เช่นเดียวกับทุกครั้งที่เหลือบเห็นตัวเองในกระจกตลอดสี่สิบแปดชั่วโมงมานี้ สายตาข้ามีสะดุดอยู่ที่ปลายหูแหลมยื่นออกจากลอนผมสีเข้ม ความเป็นจริงดูจะบิดเบี้ยวแล้วพลันกลับสู่สภาพเดิมเมื่อไรก็ตามที่ข้ามีเห็นมัน สุดท้ายแล้วข้ามีก็เป็นอย่างแม่ของพิชเซอร์วาดซ้ำไว้

นี่คือเรื่องจริง

ข้ามีเป็นเพ

ข้ามีเป็นแวมไพร์

เสียงกระแอมที่ฟากในสุดของห้องทำลายความเงียบ "เอลละ ข้าว่าถ้าจะไม่มีใครพูด ข้าก็ขอพูดเสียเอง เจ้าคุณ่าเอาเป็นบ้า แชริส เพน"

ข้ามีหันไป ทำหน้านิ่งอึ้งขมวด เตรียมตัวสำหรับผลกระทบที่จะตามความเห็นนั้นมาทันที

ชายสามคนอยู่ในห้องแต่งตัวขนาดใหญ่นี้กับข้ามีด้วย แต่ละคนแผ่เทสทอสเตอโรนมากเสียจนตลบอบอวลไปทั่ว

ข้างหน้าต่างบานใหญ่ ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์แดงแค้นผมสีเงินของทาลาเดอส์ให้เงางามและอาบใบหน้าเขาเป็นสีทอง บัดนี้ข้ามีสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของเขา ข้ามีเชื่อมโยงกับเขาในแบบที่ข้ามีไม่ชอบใจนัก บางครั้งในยามพลบค่ำข้ามีจะรู้สึกได้ว่าเขาตื่นขึ้นที่อีกฟากของพระราชวัง และความเศร้าของเขาจะพรากลมหายใจเข้าไป ผู้สร้างข้ามีว่าหน้าขณะหันไปทางชายที่นั่งแผ่หลายอยู่บนเก้าอี้ยาวอีกฟากห้องราวกับเป็นเจ้าของสถานที่นี้ "เจ้าเสียสติไปแล้วรี" เขาถาม "ข้ามีไม่รู้จักใครที่ฟังพอจะเกี่ยวพาหญิงที่เพ็งผูกพันธนาการหรอกระ แถมยังเป็นหญิงที่ผูกเทพพันธนาการอีกด้วย แต่ทำต่อหน้าคู่ของนางแบบนี้เลยรี ต่อหน้าเขารี" เขาเสริมพลางเชิดคางไปยังชายตนสุดท้ายที่ยืนพิงผนังข้างประตูอยู่

ข้าหยุดก่อนจะยอมให้ตัวเองมองเขา
หยุดก่อนจะยอมให้ตัวเองนึกถึงชื่อเขาเสียอีก
คิงพิชเซอร์
คู่ของข้า

ผมหยักศกสีตาของพิชเซอร์หล่นลงปรกใบหน้า ม้วนขึ้นข้างหู ผมเขยวขึ้นชอบกลช่วงวันสองวันมานี้ ข้ารู้สึกว่าเขาตัวใหญ่ขึ้นด้วย สูงขึ้น หนาขึ้น กิริยาท่าทางน่าเกรงขามขึ้นอีก เขาติดอาวุธเต็มตัว สวมเกราะหนัง เกราะคอ ที่สวมอยู่เสมอนั้นเปล่งประกายวาบ สายเงามีดและทรายสีด้าระยับระยับ เลื้อยพันระหว่างนิ้วและวนรอบข้อมือ บิดม้วนลงตามขาแล้วไหลไปบนพรม หนานุ่มราวงูล่าเหยื่อ มุ่งตรงไปที่เก้าอี้ยาว

พวกมันไปถึงเก้าอี้และกำลังเลื้อยตามขาขึ้นไปหาแคร่เรียนตอนที่ข้าถอนใจ ไชว้แขนกดดอก "พิชเซอร์"

ดวงตาเขาเป็นประกายเมื่อได้ยินเสียงข้า "หือ"

"หยุด"

รูจมูกเขาบานออก ขากรรไกรขยับ "ข้าช่วยไม่ได้ถ้าเขาไม่ยอมมีชีวิตอยู่" แคร่เรียนยันตัวขึ้นนั่งตรง เกือบทำเครื่องตีมหก เขากำลังตีมวิสก็แก้วที่สี่ แต่ก็ไม่ได้ดูจะทำให้เขาเมามาอะไร บัดนี้ทุกอย่างมีเหตุผลแล้ว ก็ครั้งที่หนที่เขาคัดมัจจนลูกค้ำคนอื่นๆ เมฆหวัทิมที่เรือนคาลา ชาวเฟตีมัจจนเมฆหวัราน้ำได้ถ่าอยากทำ พวกเขาแค่ต้องตั้งใจให้เขาแล้วอึดใจต่อมาก็จะมีสติครบถ้วน แคร่เรียนปกปิดเชื้อสายตัวเองไว้ตลอดเวลาที่ข้ารู้จักเขา มนตร์ที่พ่อของคิงพิชเซอร์เสกให้เขา สมัยเป็นทารกนั้นคงอยู่มาตลอดชีวิต ปิดบังรูปร่างหน้าตาที่แท้จริงของเขาไว้ ถ้าจะพูดกันอย่างยุติธรรมแล้ว ปกติเขาก็ตัวสูง แต่หูเขามน หน้าตาคมสัน น้อยกว่านี้ รูปร่างก็ไม่ได้กำยำขนาดนี้ ข้าต้องปรับใจให้คุ้นเคยกับความเป็นจริงของเขายู่บ้าง การเผชิญหน้ากับมัลคอล์มในเขาวงกตทำให้ตอนนี้มนตร์พรางดาหายไปแล้ว และสุดท้ายชายผู้นี้ก็ได้กลับเป็นตัวเองในภาคแท้จริงตามธรรมชาติ

"และข้าช่วยไม่ได้ถ้าเจ้าไม่กระตือรือร้นจะชมเชยแฟนตัวเอง" แคร้เรียนสวนกลับพลางชูแก้วให้คิงพิชเซอร์

โอย ทวยเทพ เรื่องนี้ต้องเลวร้ายแน่ๆ

สายเงาและทรายกลายเป็นเชือก พวกมันพุ่งขึ้นตามขาเก้าอี้ยาว ดัดพันรอบข้อมือและคอแคร้เรียน กระแทกเขากลับลงบนหมอนอิงกำมะหยี่ที่แบนข้างหลัง แก้ววิสกี้กระเด็นหือ พิชเซอร์ไม่ทำอะไรเพื่อกั๊กั้นเมื่อมันหล่นลงบนพรม กระดอน แล้วลิ่งไปบนพื้น เครื่องดื่มหกกระจายไปทั่ว

แค้โจมตีแคร้เรียนด้วยเวทมนตร์อย่างเดี๋ยวยังไม่หน้าใจ พิชเซอร์กำหมัดไว้พร้อมแล้วและกำลังก้าวตัดห้องแต่งตัวอย่างมีเป้าหมายพร้อมประกายเช่นผ่าในดวงตาสีเขียวงดงาม

ข้าแน่นหน้าอก "พิชเซอร์!"

โชคดีเหลือเกินที่ทาลาเดอัสก้าวเข้ามาขวางทางคู่ของข้าก่อนเขาจะไปถึงตัวนักค้าของเถื่อน ชายทั้งสองสูงพองๆ กัน ตัวหนาพอกัน นำเกรงกลัวพอกัน พวกเขามีหลายอย่างคล้ายกัน แต่ในขณะที่คู่ของข้ามีดมนและบูดบึ้งอยู่เจียบๆ ทาลาเดอัสเป็นแสงสว่าง อารมณ์ของเขามักดูสบายๆ ทั้งที่ไม่มีเหตุผลให้สบาย บางทีทั้งสองอาจถ่วงดุลกัน เรียกว่าคนละด้านของเหรียญเดียวกันได้กระมัง แต่ก็ต่างสกุลเงินกันด้วย

แวมไพร์

เฟ

ผู้สร้าง

คู่

แวมไพร์วางมือลงบนบ่าคิงพิชเซอร์ ยิ้มฝืดๆ ให้เขา "ข้าอาจนับได้ว่าเป็นผู้เจริญแล้วในหมู่พวกข้านะ พิชเซอร์ แต่แวมไพร์อื่นๆ ที่มาที่นี้คินนี้..." เขาเว้นช่วงไป เลิกคิ้วข้างหนึ่งประกอบ "ไม่เป็น ถ้าขึ้นหลังเลือดผู้มีชีวิต ต่อให้เป็นในห้องของแชรริส ก็เท่ากับเจ้าเรียกร้องความเจ็บปวดมหันต์ แค่นี้ก็รับประกัน

ความปลอดภัยของเจ้าที่นี่ได้ยากพอแล้ว"

ฟิชเชอร์ไม่แสดงสีหน้า ดูเขาจะไม่กังวลแม้แต่น้อยกับคำเตือนของทาลาเดอัส เขาเหลือบตาลงช้าๆ มองมือทาลาเดอัสบนบ่าเขา รวากับจุดที่ชายทั้งสองสัมผัสกันกำลังจะลุกเป็นไฟ "เจ้าไม่ได้รับประกันอะไรทั้งนั้น" เขาพูดเสียงต่ำ "ข้าไม่ได้มาที่นี่เพราะเป็นที่ชอบพอของใครทั้งสิ้น ข้ามาเพราะคู่ของข้าอยู่ที่นั่น นางไปที่ไหน ข้าก็ไปที่นั่น และถ้าพวกฟ้องของเจ้านี้กอยากหาเรื่องข้าอีกละก็ เชื้อข้าได้เลย ข้าพร้อมเต็มที" ข้ารอมาเป็นชาติแล้วที่จะได้อยู่ในห้องเดียวกับพวกบั๊ดชบจอมโอหังนี้"

ทาลาเดอัสขบกราม ระบายลมหายใจยาวก่อนจะพูดขึ้นอีก "เจ้ารู้ใช่ไหมว่าพวกบั๊ดชบจอมโอหังนั้นได้กลืนอะไรมากกว่าเลือด"

คิงฟิชเชอร์บิดมือทาลาเดอัสออก คำรามต่ำ "ข้าไม่ได้กลัว ทาล"

"ความกลัวจะเป็นความพินาศของเจ้าข้างนอกนั่น" แวมไพร์กัดฟันพูด "ถ้าเจ้าเป็นห่วงนาง แม้สักวินาทีเดียว พวกเขาจะรู้ และพวกเขาจะกระโจนเข้าใส่โอกาสให้ได้ทำลายเจ้าเพราะเหตุนั้น ทำให้สิทธิ์ของนางสั้นคลอน ชับโล่ นางออก --"

"เอ่อออ" เสียงครอกดังมาจากเก้าอี้ยาวข้างหลังพวกเขา ตรงที่เงาของฟิชเชอร์ยังคงรัดคอแคร์เรียนอยู่ "ช่วยหน่อยได้ไหม"

"ทวยเทพและผู้พลีชีพ พวกเจ้าเลิกวางท่ากันเสียที่ได้ไหม! ฟิชเชอร์ ปลอญแคร์เรียนเสีย ทาลาเดอัส..." ข้าพ่นลมหายใจด้วยความหงุดหงิด "เรามีเวลาเท่าไรก่อนจะต้องออกไปที่นั่น"

ทาลาเดอัสดึงเสื้อนอกสีด่างดงามขนาดพอดีตัวที่สวมอยู่ให้เรียบ ระวังอารมณ์ แต่ดวงตาเป็นประกายยังคงจับจ้องคู่ของข้า "ดวงอาทิตย์ตกแล้ว พวกเขา มารวมตัวกันแล้ว ถ้าเราไม่รีบไป พวกเขาจะบอกว่าเจ้าสละสิทธิ์"

"จะทำอย่างนั้นเลยหรือ"

"พวกนี้เจ้าพิธรีต้องนะ" เขาตอบ

คิงพิซเซอร์ปลดปล่อยแคร้เรียนจากเวทมนตร์ที่ยึดเขาไว้ในที่สุด "พวกนี้เป็นปีศาจต่างหาก" เขาได้

"ใช่แล้ว" ทาลาเดอัสเห็นด้วย "เพราะอย่างนั้นเราถึงมีกฎมากมายนัก และเราถึงยึดกฎกันอย่างเคร่งครัด ถ้าไม่มีกฎ ราชสำนักเราคงได้ฆ่ากันแหลก ธรรมเนียมคือสิ่งที่ต้องยึดถือ กฎทั้งห้าคือสิ่งที่ต้องเชื่อฟัง แม้แต่สำหรับราชินี" เขาเน้นย้ำ "ทันทีที่สวมมงกุฎบนศีรษะแล้วเท่านั้นนางถึงจะอยู่ในตำแหน่งที่สร้างความเปลี่ยนแปลงได้ ความเปลี่ยนแปลงที่จะเป็นประโยชน์ต่ออิวเลียทั้งหมด"

นั่นอย่างไรละ ส่วนสำคัญของทั้งหมดนี้

ตอนอยู่ในเขาวงกต ข้าไม่ได้ฆ่ามัลคอล์มเพื่อชิงมงกุฎของเขา ข้าทำไปเพื่อช่วยชีวิตตัวเอง เพื่อแก้แค้น เพื่อคู่ของข้า ข้าไม่ได้ขอเป็นราชินีแห่งราชสำนักอันน่ารังเกียจนี้ หากข้าเลือกได้ ป่านนี้เราก็กลับไปอยู่ที่คาห์ลิซกัน กำลังฉลองที่ราชาแวมไพร์ตายแล้ว แต่หลังจากนั้นเราจะไปอยู่ที่ไหนละ เมื่อลอร์ดแวมไพร์อีกตนขึ้นสู่อำนาจ อิวเลียก็มีโอกาสจะลำบากยิ่งกว่าที่เป็นอยู่

สี่สิบแปดชั่วโมงมานี้ข้าได้เรียนหลักสูตรเร่งรัดว่าด้วยการเมืองของราชสำนักแวมไพร์ และต่างจากตอนฟังบรรยายในห้องสมุดที่พระราชวังฤดูหนาว คราวนี้ข้าตั้งใจฟัง

ลอร์ดแวมไพร์ห้าตน -- เรียกว่าลอร์ดแห่งรัตติกาล -- ปกครองภายใต้กษัตริย์แวมไพร์ ทาลาเดอัสเป็นหนึ่งในนั้น ไม่ว่าจะเพศใดก็เรียกว่าลอร์ดเสมอ และดูเหมือนเรื่องนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงในเวลาอันใกล้ ข้ายังไม่เคยพบลอร์ดอื่นๆ และบอกตามตรงว่าข้าไม่ปรารถนาจะพบด้วย จากที่ข้าได้ยินมา พวกเขาอำมหิต โหดเหี้ยม และกระหายอำนาจ และทั้งหมดพร้อมเด็ดหัวข้าเพื่อชิงมงกุฎ แต่พวกเขาถูกพันธนาการด้วยกฎการขึ้นครองราชย์ พวกเขาต้องยอมรับข้าเสียก่อน จึงจะพยายามชิงบัลลังก์ข้าได้ และถ้ายอมรับข้า พวกเขาก็ต้องเชื่อฟังข้าอย่างน้อยก็สักกระยะหนึ่ง

นั่นหมายความว่า มีช่องว่าง โอกาส หนทางให้ยุติสงครามที่ดำเนินมา

ยาวนานหลายศตวรรษ ให้ยุติการเช่นฆ่า การอ้างสิทธิ์เหนือบัลลังก์เป็นวิธีหยุด
ฝันร้ายนี้ได้เร็วที่สุดโดยไม่ต้องมีเลือดเป็นสายอาบแผ่นดินตั้งแต่เทือกเขาไปจน
จดทะเล

ข้าไม่ได้เป็นชาวอาณาจักรนี้ ข้าไม่ได้เกิดที่นี่ อีเวเลียไม่ใช่บ้านของข้า
แต่ข้าเข้าใจความทุกข์ทน และข้าคุ้นเคยกับความตายอันไร้เหตุผลที่คอยตามติด
ผู้อ่อนแอและเปราะบางอยู่ทุกฝีก้าว ถ้าทำอะไรเพื่อช่วยยุติการหลังเลือดที่นี้ได้
ข้าก็จะทำ อย่างน้อยข้าต้องพยายาม และจะเรียกว่าฝันลมๆ แล้งๆ ก็ได้ แต่ข้า
ยังมีหวังสำหรับข้าราชสำนักเลือด หวังว่าจะช่วยกอบกู้พวกเขาได้

"มีใครได้ยินบ้างหรือเปล่า" เสียงแคร่เรียนแหบแห้งหลังถูกรัดคอ
เพราะรนาทที่เอง "เสียงเลือดข้างดังก้องอยู่ในหู หรือไม่มีผู้ฝังผีดิบกำลังเดิน
กระที่บเท้ามาทางนี้" นอกจากรอยแดงน้อยๆ รอบคอแล้ว ดูเขาจะไม่ได้เป็นอะไร
เขาไม่สะดุ้งด้วยซ้ำตอนพีชเซอร์ก้าวยาวๆ ผ่านเขาไปยังประตู รองเท้าบูตย่ำหนักๆ
บนพรม

"พวกนั้นกำลังเรียกนางออกไป" เขาพูดเสียงไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

"นั่นละ เราต้องไปแล้ว" ทาลาเดอัสบอก

แต่พีชเซอร์เดินกลับมายืนอยู่ตรงหน้าข้า ไม่แยแสผู้สร้างข้า ร่างสูงใหญ่
ของเขาเต็มสายตาข้า ผมสีดำ ขากรรไกรคมสัน ลายหมิงดงาม เมื่อไม่นานนี้เอง
ข้าเพิ่งฝันว่าเขายืนอยู่ใกล้ข้าเช่นนี้ หัวใจโง่เขลาของข้าโหยหาเขายิ่งกว่าที่ปอด
โหยหาอากาศ...และตอนนี้เมื่อเขาเป็นของข้าแล้วและข้าเป็นของเขา ความต้องการ
เขาก็มีแต่จะรุนแรงขึ้น เขาช่วยโอนิกซ์เพื่อข้า เขาเสี่ยงชีวิตตัวเองเพื่อข้า และ
ดูจากสีหน้าตอนนี้ เขาจะไม่กะพริบตาหากต้องทำอีกครั้ง ลายสักบนผิวเคลื่อนไหว
เมื่อเขากลืนน้ำลาย กล้ามเนื้อคอขยับ "เจ้าไม่ต้องทำก็ได้นะ" เขากะชิบ "มีวิธีอื่น
ให้บรรลุเป้าหมายของเราได้"

นางอยู่ที่นี้ ที่นี้ ที่นี้...

ข้าเมินเสียงกระชิบที่ปรี่เข้ามาในหู ไม่ยอมมโສใใจมัน ไม่ใช่ที่นี่ และไม่ใช่

ตอนนี้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ข้าได้ยินเสียงปรอทธาตุตั้งแต่ตื่นขึ้นในพระราชวัง หลังกลางสภาพ ข้ารู้ว่ามันจะไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

ข้าจดจอกับคู่ของข้าแทน เอื้อมมือที่สวมถุงมือขึ้นประคองแก้มเขา ข้ายินดี จะแลกทุกสิ่งเพื่อให้ได้สัมผัสศรสาธิตๆ ของเขาบนฝ่ามือข้า ทวยเทพผู้ทรงชีพ ที่ข้าได้สัมผัสเขาเช่นนี้ ที่เขาเป็นของข้าแต่แรก "วิธีอื่นๆ จะมีเลือด และความตาย และไฟ" ข้าตอบเบาๆ เจตนาให้ได้ยินเฉพะเขา แน่แน่นอนว่าอีกสองตนได้ยินอยู่ดี แต่พวกเขาแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินอย่างมีมารยาท

พิชเซอร์เอียงหน้าเข้าหาฝ่ามือข้า หลับตาอึดใจหนึ่ง "ข้าบังเอิญคิดว่า ให้พวกสารเลวนี้หลังเลือดก็คงจะดี" เขาระเซิบ

"ข้ารู้ แต่ความสูญเสียที่เราจะหลีกเลี่ยงได้ด้วยวิธีนี้ละ เพื่อนๆ ของเราละ แล้วก็ชาวคาลิซ พวกเขาจะกลับบ้านได้อย่างไรถ้าซานาสรทยังเดือดดาลอยู่อีกปากแม่น้ำ"

เขาไม่อาจปฏิเสธข้าได้ พิชเซอร์รักประชาชนของเขา เขาเกลียดที่ทั้งหมด ไปจากคาลิซตอนมัลคอล์มกักขังเขาไว้ในเขาวงกตต้องสาปนั้น ถ้าพิชเซอร์ ต้องการให้ชาวเมืองกลับบ้าน พวกเขาก็ต้องมีสถานที่ปลอดภัยให้กลับ พิชเซอร์ พนมมหายใจเคร่งเครียดแต่พยักหน้า "ตกลง แต่ทันทีที่เจ้าไม่ยอมกอยู่ที่นี้--"

"ข้าจะบอกเจ้า ข้าสัญญา"

เขาก็มืดระ ละสายดาที่ประสานกับข้าขณะหันเดินไปที่กระจก จากนั้น หยิบดาบของข้าจากบนตู้ลิ้นชักที่ข้าวางไว้ตอนเปลี่ยนเสื้อผ้า โซเลซเป็นดาบ โบราณ ดาบเทวะหนึ่งในไม่กี่เล่มที่หลงเหลืออยู่และเคยประจูดด้วยเวทมนตร์ เมื่อสหัสวรรษก่อน ดาบนี้เคยเป็นของพ่อพิชเซอร์ ดาบที่ทำให้ปรอทธาตุหยุดนิ่ง ไปยาวนาน ดาบที่ข้าชักออกจากปรอทธาตุเพื่อปกป้องตัวเอง และเปิดทางผ่าน ระหว่างโลกต่างๆ ขึ้นใหม่โดยบังเอิญ

ตอนนี้มันผูกพันธนาการกับข้า ดาบเทวะเป็นสิ่งศักดิ์และไม่ยอมให้ผู้ใด ละเมิด มันคงทำลายมือพิชเซอร์ที่สัมผัสหากเขาไม่ได้ใช้ผ้าไหมหีบมัน เขาถือ

มันด้วยความยำเกรงขณะนำมาให้ข้า

"ไม่จริงน้า มันจะทำให้ชุดนางหมดสวยไปเลยนะ" แคร่เรียนพูด ท่าทางตกตะลึง

"เขาพูดถูก" บัดนี้ทาลาเดอัสยืนอยู่ข้างประตู มือข้างหนึ่งวางอยู่บนลูกบิดด้วยความวิตก "นางจะไปที่นั่นโดยมิโซเลซคาดไว้ตรงสะโพกไม่ได้ นางต้องดูสมเป็นราชินี จะให้ดูเหมือนนางกังวลเรื่องความปลอดภัยไม่ได้"

สายตาค้างพิชเซอร์มองแวมไพร์กับนักค้าของเถื่อนบ่งบอกชัดเจนว่าเขาคิดว่าทั้งคู่โง่เขลา "ข้าไม่สนว่านางดูเป็นอย่างไร ข้าสนว่านางต้องป้องกันตัวเองได้"

"อย่างนั้นก็ให้อย่างอื่นไว้สิ อะไรที่ไม่เป็นที่สังเกต ที่นางซ่อนไว้ได้ และเห็นแก่ทวยเทพทั้งหลาย เร็วๆ เข้าเถอะ"

ดิง!

ดิง!

ดิง!

เสียงนั้นดังขึ้น เร็วขึ้น และหมดความอดทนมากขึ้นเรื่อยๆ พิชเซอร์ลั้งเล แต่แล้วก็ถอนใจ วางโซเลซลงบนเก้าอี้ยาว "ก็ได้ ตกลง" เขาล้วงถุงใบเล็กที่เข็มขัดอย่างคล่องแคล่วและหยิบสายไซ้เงินเส้นบางออกมา เขาพันมันรอบเอวข้า คล้องไว้ตรงสะโพกให้ปลายด้านหนึ่งห้อยลงเกือบถึงเข่า

"นางไม่จำเป็นต้องใช้สายรัดคอก" ทาลาเดอัสท้วง

"นี่ไม่ใช่สายรัดคอก มันคือเข็มขัด" พิชเซอร์ตอบอย่างเป็นมิตร เขาพูดในหัวข้าว่า *มันคือสายรัดคอก*

ข้าพยายามกลืนหัวเราะ

เขาหยิบกริชจากปλοทที่เอวแล้วคุกเข่าลงข้างหนึ่งตรงหน้าข้า เขาเงยขึ้นมอง ประสานสายตากับข้าอีกครั้ง แผลเผาไปด้วยอารมณ์สารพัดขณะเขาค่อยๆ... บรรจง...แหวกผ้ากระโปรงตามแนวรอยผ่าออก เผยให้เห็นต้นขาเปลือยเปล่าของข้า

ทาลาเดอัสยกสองมือขึ้น "เราไม่มีเวลาแล้วนะ!"

"เอ่อ ไม่รู้สิ ข้าว่าเราพอจะสละได้สักนาทีหนึ่ง" แคร่เรียนพูด

ข้าเห็นความหงุดหงิดของพิชเซอร์ทิวี่ขึ้น แต่เขาไม่แสดงปฏิกิริยา สัมผัสของเขาทั้งไฟร้อนผ่าวเป็นทางขณะเขาไล่มือขึ้นตามต้นขาข้า มือเขาอีกข้างกดกริชแนบผิวเนื้อข้า เวทมนตร์คุกรุ่นใต้ผิวหนังข้ารับรู้ว่าคุณนี่เป็นเงินบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับสายโซ่ที่เขาคล้องรอบเอวข้า แต่มันไม่แผดเผาข้าแบบที่จะทำกับทาลาเดอัสหรือแวมไฟร์อื่น ๆ เราค้นพบแล้วว่าข้ามีภูมิคุ้มกันต่อผลกระทบของทั้งเงินและเหล็ก บางทีอาจจะเพราะข้าไม่ได้เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งโดยสิ้นเชิง ไม่ได้เป็นแวมไฟร์เต็มตัวหรือเป็นเฟ้เต็มตัว บางทีอาจจะเพราะข้าเป็นผู้เล่นแร่แปรธาตุด้วยอีกอย่าง และข้ายังมีแรงดึงดูดต่อโลหะทั้งหลาย ไม่ว่าจะทางใด ข้าก็รู้สึกขอบคุณขอได้เปรียบนี้

พิชเซอร์ไม่มีซองหรือฝักสำหรับกริช แต่เขาไม่จำเป็นต้องใช้ สายควันสีดำปรากฏขึ้น เลื่อนไปบนผิวข้า ควันนี้เย็นและอุ่น และผิวข้าลุกชูเมื่อรับรู้ถึงพลังแปลบแปลบของเขา เขาถูกพรากเวทมนตร์ส่วนใหญ่ไปเมื่ออยู่ที่นี้ เขาเปิดประตูเงาไม่ได้ และแน่นอนว่าเขาไม่อาจใช้เวทมนตร์ทำร้ายชาวราชสำนักเลือดได้ในถิ่นของพวกเขาเอง แต่เขาสามารถทำสิ่งนี้ ภายในหนึ่งวินาที เงามืดและทรายสีดำระยับชัดเป็นตาข่ายประณีตพันรอบต้นขาข้า ยึดกริชแนบติดขา มั่นงดงาม เหมือนลูกไม้ บอบบางราวใยแมงมุมแต่งแต้มด้วยหยาดน้ำค้างยามเช้า มือเขาวางอยู่บนต้นขาข้า แข็งแกร่งและหยาบกร้าน และ--

เขาสูดหายใจเข้าแรง สายศิระขณะลุกขึ้นยืน รุ่มนตาขยายกว้างเมื่อ เขาก้มลงมองข้า "ถ้าพวกนั้นแม้แต่ข้าเลื่องมองเจ้า เจ้าแทงสิ่งนั้นตรงใส่หน้าอกไปเลย"

"ข้ารู้ว่ากริชใช้อย่างไร พิชเซอร์" คุร์กส่วนใหญ่ไปรยเสน่ห์ด้วยการเล่นหูเล่นตาใส่กันหรือชมเครื่องแต่งกายของอีกฝ่าย เราไปรยเสน่ห์ด้วยการหาวิธีฆ่าศัตรูได้ดีที่สุด รอยยิ้มเรียกร่องตรงมุมปากข้า วิงวอนให้ถูกปลดปล่อยออกมา...

ดิ่ง!

ดิ่ง ดิ่ง ดิ่ง!

ฟิชเซอร์ส่งมือให้ข้า "ไปกันเถอะ"

"เดี๋ยวก่อน ข้า--" ทวยเทพ ข้ามีอะไรอยากพูดมากมายเหลือเกิน แต่ข้าไม่ได้มีเวลาอยู่ตามลำพังกับเขามาหลายคืนแล้ว เขามีอันตรายนี่เป็นเพราะธรรมเนียมโบราณของราชสำนักเลือด อย่างเช่นพิธีกรรมขึ้นครองราชย์นี้ ข้าจึงปลอดภัยเพียงพอ แต่ฟิชเซอร์ไม่ได้ฆ่ามันโคลัม กฏของราชสำนักเลือดไม่ได้เรียกร้องให้เขาขึ้นสู่อำนาจโดยไร้ภัยคุกคาม เขาเป็นศัตรูคู่อาฆาตของราชสำนักเลือด แวมไพร์เลือดชั้นสูงหลายพันตนอาศัยอยู่หลังกำแพงอามมอน-เทรเอก ทั้งหมดเป็นลูกของมันโคลัม และพวกเขาเกลียดคู่แข่งข้าอย่างเด็ดขาด ชนิดไม่มีอะไรเทียบได้ ปัญหาจะเกิดขึ้นถ้าเขาแค่ปรายตามองใครผิดเข้า ข้าอยากเตือนเขาเรื่องนี้ตอนนี้ แต่เขารู้อยู่แล้ว แน่نون และเวลาของเราก็กำลังจะหมด

"เจ้าช่วย -- นีนะ เจ้าช่วยรักษามารยาทตอนอยู่ข้างนอกนั่นได้ไหม" ข้าพึมพำเบาๆ

เขาตุงงัน เค้านางของล็กยืมผุดขึ้นบนแก้มขวา "ข้าทำได้" เขาตอบ "ข้าสัญญาไม่ได้หรอกนะว่าจะทำ"

ขณะที่เราเดินผ่านทาลาเดอัสออกจากห้อง เขาแนะนำว่า "เจ้าควรทิ้งนิเมอเรลไว้ที่นี่ ใครๆ จะมองว่าที่เจ้าพกอาวุธนี่คือการรุกราน"

"ดี" สีหน้าของข้าเคร่งเครียดลงส่อเค้าความรุนแรง "มันคือการรุกราน"

"ให้ตาย" แคร่เรียนผิวปากเบาๆ ลอดไรฟัน "ที่นี้มองจากข้างนอกแล้วดูอย่างกับคุก ใครจะรู้กันล่ะว่าซ่อนอะไรอยู่ข้างในขนาดนี้ไว้"

มันเรียกว่าห้องโถงน้ำตา

ใบหน้าแกะสลักอัปลักษณ์และบึ้งตึงมองสังเกตรเราจากเสาหินออบซิเดียนที่ยันเพดานโค้งสูงไว้ คบเพลิงลูกใหม่อยู่บนที่ปักติดผนัง อีเวนไลต์ที่นิ่งอย่างน่าขนลุกนั้นช่างแตกต่างจากไฟปกติ ทอดแสงเรืองสีเขียวอมขาวไปตามผนัง ผ่านทอลายสีทองแขวนตรงหน้าต่างมหึมาที่ฟากในสุดของห้องโถง ปักเป็นรูปฉากเรีงมย์และความผิดปกติทุกรูปแบบบนเนื้อผ้ากำมะหยี่หนาหนัก แวมไพร์มากเกินกว่าจะนับไหวเรียงรายเป็นแถวขนานทางซ้ายและขวาของห้องโถง ไม่ใช่ผู้เสพ พวกนี้เป็นชายและหญิง สวมชุดราตรีและเสื้อทรงหลวมงดงาม ปรกาศยลตีปัญญาอันน้อยนิดเปล่งออกจากดวงตาขณะพวกเขาหันมาจับจ้องข้าอย่างหิวโหย

บัลลังก์โอ่อ่าทำจากหินสีดำตั้งอยู่กลางยกพื้นตรงส่วนหลักของห้อง เบื้องหน้าบัลลังก์นั้นมีแท่นกว้างใหญ่ทำจากหินออบซิเดียนขัดมันตกแต่งด้วยโมเสกหินสีอ่อนเป็นรูปดาวห้าแฉก ลอร์ดแห่งรัตติกาลรออยู่ที่ปลายแจกลีแฉกแต่ละตนสวมอาภรณ์หรูหรา หันหน้าเข้าด้านใน ปลายที่เหลือนั้นว่างเปล่า... จนกระทั่งทาลาเดอัสตัดผ่านทางเดินยาวไปเข้าประจำที่ท่ามกลางพี่น้องของเขา

ผู้สร้างข้าหียบไม้เท้าเคลือบเงามาจากที่โหนกแห่ง เขากระแทกปลายลงบนพื้นตรงเท้าร่วมกับลอร์ดอื่นๆ สมทบกับเสียงอีกทีก็ *ติง! ติง! ติง!* ที่ดังสนั่นไปทั่วห้องโถง เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ กระหน่ำในหูข้า

แล้วมันก็หยุดลงกะทันหัน

ร่างทั้งห้าหันมาทางข้า สีหน้าลอร์ดแปลกหน้าสีตมแข่งกร้าวเมื่อเห็นว่าข้าไม่ได้อยู่ตามลำพังบนบันไดกว้างที่ทอดลงสู่พวกเขา

ลอร์ดสองตนเป็นชาย

สองตนเป็นหญิง

คนหนึ่งเป็นสิ่งอื่นโดยสิ้นเชิง

แน่นอนว่ามีทาลาเดอัส ชายร่างสูงโปร่งผมสีเข้มจมูกงุ้มและตาสีดำราว

ถ่านยืนอยู่ข้างเขา สิ่งมีชีวิตว่างสูงยิ่งกว่าและแขนขายาวยื่นตรงข้ามเขา เห็นชัดว่า สิ่งแปลกประหลาดชนิดเขี้ยวนี้ไม่ใช่เฟ้ มันสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวยาวหมดจด ดวงตา เป็นลูกกลมสีดำสนิท ผิวโปร่งใส ช่องกว้างผิวดรรมชาติที่เป็นปากนั้นเต็มไปด้วย ฟันหยักซี่กระจริด เส้นเลือดสีดำแผ่ออกเป็นเครือข่ายใยแมงมุมบนหลังมือ ขนาดใหญ่ยักษ์ที่มีพังผืดเชื่อม

หญิงทั้งสองขวนกระอักกระอ่วนน้อยกว่า ตนแรกสวมชุดราตรีสีเขี้ยวสด ผมนางเจิดจรัสราวดีขึ้นจากทองถักเปียห้อยเป็นสายลงบนหลัง น้องชายขำน่า จะหลงรักนางทันทีที่เห็น นางคือปัญหาประเภทเอวบางร่างน้อยสะสวยที่จะสะกดตา เขา แต่เขาจะไม่มีโอกาสเลย แววมืดชั่วขณะที่แผดเผาในดวงตาสีฟ้าลึกเกินหยั่ง ของนางทำให้ข้าอยากเอื้อมหยิบบริขารที่คิงพิชเซอร์เพ็งคาดไว้ให้บนต้นขา ข้า สั่นสะท้านขณะเบนสายตาไปยังหญิงตนสุดท้าย ดีใจที่ได้เลิกสบตานาง ลอร์ด แห่งรัตติกาลตนสุดท้ายเป็นหญิงร่างเล็ก ผสมสีเทาดกหนาพันยุ่งเหยิงปรกใบหน้า บดบังหน้าตานางไว้ แต่ข้าดูออกจากปลายแขนเปลือยเปล่า ข้อมือบอบบาง และ มือตะปุมตะป่ำว่านางชรา

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน" แวมไพร์ผมบลอนด์ถาม วินาทีที่นางพูด เสียงคุ้ย จ๊อกแจ็กในห้องโถงเงยบลง ลอร์ดผู้นี้ไม่ได้กล่าวเสียงดัง แต่คำพูดของนางดังก้อง จากผนังและสะท้อนไปตามคานหลังคา นางยกไม้เท้าขึ้นชี้มาทางข้าให้เห็นหัวงู ชูฟอสสีทองวาววับบนยอด "นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฆ่าพ่อข้า" นางกล่าว "มัลคอล์มผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ปกครองทั่วทั้งทวีปและทำลายอีกทวีปจนเป็นเก้าถ่าน มัลคอล์ม ผู้โค่นล้มราชา ร่วมเตียงกับราชินี และโกงความตายเพื่อให้เราทั้งหลายได้เดินตามรอยเท้าของท่าน พ่ายแพ้ต่อสิ่งนี้แน่รี ข้าว่าไม่ใช่หรอก"

ไออุ่นจากมือพิชเซอร์บนหลังข้าช่วยให้มันใจ ทางซ้ายมือข้า แคร้เรียน อยู่ใกล้ๆ ตรงขอบลานสายตา ข้าไม่มองชายทั้งสองขณะขีดคางและยกศีรษะขึ้น เริ่มลงบันไดทอดยาวไปยังเหล่าแวมไพร์แห่งซานาสรอท "พ่อเจ้าถูกสังหารด้วยความอหังการของเขาเอง เขาโอหังเกินไป เขาเชื่อว่าไม่มีอะไรพิชิตเขาได้ และ

ข้ายินดีที่ได้แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น ดาบทวะจะทำให้ทุกผู้ทุกนาม กลายเป็นอาหารเลี้ยงหนอน ไม่ว่าใครจะถือมันก็ตาม แต่ไม่ว่าจะอย่างไร" ข้า กล่าวเสียงดังฟังชัด "ข้าไม่ใช่เด็ก ข้าชื่อแฮริส เฟน และข้าคือราชาินีของพวกเจ้า"

2

ห้องโถงน้ำตา

แชนธา

"นางไม่ได้เป็นพวกเรา นางจะเป็นราชินีของเราได้อย่างไรในเมื่อข้าได้ยินเสียงหัวใจนางเต้นจากตรงนี้"

บัลลังก์นี้เย็นดูจมน้ำแข็ง ที่นั่งไม่ได้บุนวม และอุณหภูมีย่ำเย็นยะเยือกของหินแข็งซึ่มซาบเข้ามาในหลังและก้นข้า ข้าบิดตัวอย่างอึดอัดเมื่อแวมไพร์โถมงามผมเปียสีทองร้องปาวไปทั่วห้องโถงให้ได้ยินกันทั้งหมด

"ราชสำนักเราอาจอายุสั้นที่สุดในอาณาจักรแห่งนี้ แต่ซานาสรอกภาคภูมิใจกับธรรมเนียมของตัวเองเสมอ เราถูกปกครองนานนับพันปีโดยแวมไพร์ตนแรก ชายผู้เก่งกาจสามารถ ผู้สร้างบ้านเรือนและอนาคตให้แก่ลูกหลานด้วยความเหนื่อยยากและทำให้เรามีสิทธิ์อยู่ที่นี่ ท่านไม่ได้เป็นแค่ราชา ท่านคือเทพเดินดินในหมู่ผู้มีชีวิตและผู้ตายของอาณาจักรนี้ และ...และเด็กสาวผู้นี้" นางกระซอกเสียง "ยังเป็นมนุษย์อยู่เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เอง อ่อนแอจนพวกเราคนหนึ่งต้องช่วยชีวิตไว้" นางส่งสายตามาดร้ายชัดเจนไปทางทาลาเดอัส "จะให้เราแทนที่ผู้รังสรรค์สายพันธุ์ของเราด้วยสิ่งนี้ได้ยังไง"

นางเป็นนักแสดงฝีมือเยี่ยม ถ้อยคำของนางหลังสิ้นไปด้วยอารมณ์ ขณะนางเดินกลับไปกลับมารอบดวงดาว วนเวียนแทรกลอร์ดแห่งรัตติกาลคนอื่นๆ ใครส่วนใหญ่ น่าจะถูกหลอกด้วยเสียงติดขัดตอนนางพูดถึงการสูญเสียมัลคอล์ม แต่เข้าได้ยินคำโกหก

นางไม่ได้หัวใจสลาย เพราะนางไม่มีหัวใจ ข้ารู้สึกถึงพลังงานประสงคร้าย ที่แผ่ออกจากตัวนางได้ชัดเจนพอๆ กับที่รู้สึกถึงความร้อนแผ่จากดวงอาทิตย์ใน หอสาม วิญญาณใดก็ตามที่นางอาจเคยมีหนีหายไปจากร่างกลวงเปล่าเมื่อนาน มาแล้ว สิ่งดำมืดโหดเหี้ยมซุ่มซ่อนอยู่ข้างในตัวนางตอนนี้ กำลังลอบมองออกมา จากดวงตาโตคู่สวย พูดด้วยเสียงของนาง

"ราชสำนักอื่นๆ เชิญไก่หรือลูกวัวให้สวมชุดกระโปรงหุหรานั่งบนบัลลังก์ ปกครองพวกเขาหรือเปล่า" นางแผดเสียงถาม

เสียงร้องด้วยความโกรธที่ทวีขึ้นดังไปทั่วห้องโถงระลอกหนึ่ง แวมไพร์ ที่นั่งอยู่บนม้ายาวบางตนผุดลุกขึ้นยืน ตะโกนดังกว่าเสียงอื่นๆ

"ไม่!"

"พวกเขาไม่มีวันทำ!"

"วิบัติการ!"

"ซบไล่นาง!"

"อย่างนั้นแล้วทำไมเรา ถึงสวมมงกุฎให้สิ่งมีชีวิตต่ำต้อยที่จะเป็นอาหาร ของเราเมื่อแค่วันก่อนและให้มันมีอำนาจปกครองเราล่ะ ทำไมเราถึงทำให้ ตัวเองอับอายเช่น --"

นั่นโซเวนา คิงพีชเซอร์ก็กล่าว เสียงทุ้มต่ำของเขาในหัวทำเอาข้าสะดุ้ง ข้าแทบไม่อาจยับยั้งสีหน้าประหลาดใจได้ แต่ข้าแน่ใจว่าปานนี้เจ้าน่าจะคิดออก แล้ว ทาลบออกชื่อทั้งหมดให้เจ้ารู้แล้ว

ใช่ ข้าตอบ นางคือผู้รักษาจดหมาย

ข้ารู้สึกได้ในหัวว่าพีชเซอร์ตอบรับ ใช่ เห็นแหวนบนมือนางไหม วงหนา

สีทองประดับหินสีม่วงนะ นั่นเป็นเครื่องหมายว่านางคือลอร์ด ลอร์ดทั้งห้า มีแหวนนี้ เป็นที่มาของอำนาจ ของขวัญจากมัลคอล์ม แต่ลวงน่าจะมีเวทมนตร์ มากเท่าๆ กัน แต่ลือกันว่าของทาลทรงพลังที่สุด โซเวนาเคยเป็นชาวลิสเซีย เหมือนทาล เขาเคยรักนาง ส่วนนางนั้น ข้าว่านางเคยรักเขาเหมือนกัน แต่นั่น ก็นานมาก ๆ มาแล้ว

ข้ามองท่าที่โซเวนาถลึงตาจ้องผู้สร้างข้าตอนนี้แล้วไม่เห็นแววรักใคร่ หรือไถ่ถอนจากความเสนาหาต่อเขาในสายตานางเลย "เจ้าควรปล่อยให้นางตาย ทาลาเดอัส" หญิงผู้นั้นเตือนตาล "เจ้าจะเชือดคอเจ้าหายนะนั่นไปด้วยเลยก็ยังไม่ ได้แต่กลับไม่ทำ เรารู้กันทั่วว่าเจ้าห่วยคิงพิชเซอร์แห่งประตูอานันผู้เลอค่าของเจ้า ขนาดไหน จริงไหม แล้วตอนนี้เจ้าก็พาทั้งคู่มายืนต่อหน้าเรา เคียงข้างกันมา เป็นคู่ครอง ไม่ได้แค่พยายามจะสถาปนาเด็กลูกผสมเป็นราชินี แต่ยังให้ชายเพ เลียดแท้เป็นสวามีเคียงข้างนางด้วย! และไม่ใช้แค่ชายเพที่ไหน เป็นชายที่รั้งความ และฆ่าประชาชนของเรามาหลายศตวรรษ! เจ้าลืมไปแล้วรึว่าเราทำสงครามกับ เขาอยู่"

ข้ารอให้คิงพิชเซอร์พูดอะไรสักอย่าง แต่ไม่มีการตอบโต้ ข้าชำเลืองมองไป ตรงที่เขายืนอยู่ทางขวามือข้า เห็นว่าเขากำลังหา

ข้าพูดในหัวเขาอีกครั้ง พูดเกินไปสักหน่อยนะ ว่าไหม

ตาซ้ายเขากระตุก ไม่ห rokok ไม่เชิง โซเวนากับข้าไม่ได้เป็นเพื่อนซี้กัน สักเท่าไร ข้าเคยได้ยินมาหมดแล้วละ

ชายร่างบางจมูกงุ้มก้าวมาจากปลายแจกดาว คิ้วเขาขมวดมุ่น เขาดูเหมือน อยู่ในวัยสามสิบ แต่ทวยเทพเท่านั้นที่รู้อายุจริงของเขา "พอแล้วละ โซเวนา อาละวาดไปก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ทาลาเดอัสช่วยชีวิตเด็กสาวผู้นี้ไว้ ตอนนี้ นางมีสายเลือดเดียวกับเราแล้ว นางฆ่ามัลคอล์ม ดังนั้น นางต้องขึ้นครองราชย์ นี่คือวิถีของเรา เราล้วนรู้ดี คลุ้มคลั่งไปก็ไม่แก้อะไร"

"ข้าไม่ได้คลุ้มคลั่ง" โซเวนากัดฟันพูด "ข้าโกรธจัด! แทนที่น้องชายหญิง

ของข้า!" นางผายมือไปทางข้าราชการสำนักขานาสรทอื่น ๆ บนม้านั่งที่ทอดยาวไปในความมืด ทั้งหมดโห่ร้องตอบ เชื่อวาทศิลป์ของนางหมดใจ "พวกเขาสมควรได้ใคร่ที่ดีกว่านี้ มือที่แข็งแกร่ง ราชนิผู้--"

"อ้อ อย่างนั้นเจ้าก็ยังมีภาพราชนิบนบัลลังก์อยู่สินะ หลิงอย่างเจ้าละมัง" ชายจมูกงุ้มถาม

ขณะทั้งสองได้เถียงกันไปมา ข้าพุดกับพิชเซอร์อีกครั้ง นั่นเอเรทไซใหม่ ผู้รักษาอีเวนไลด์

พิชเซอร์ตอบทันที ไซ เขากับสาวกเป็นพวกคลั่งศาสนา บูชาเทพอสูรตนหนึ่ง ถ้าเขาทำอะไรได้ตามใจ ทุกสิ่งที่มีชีวิตในอีเวเลียจะถูกดึงเวทมนตร์ไปจนหมดแล้วกลายเป็นทาส ทุกทวีปจะถูกเปลี่ยนเป็นสวรรค์กว้างสำหรับแวมไพร์ที่พวกเขาสามารถล่าและฆ่าอะไรก็ตามที่ถูกรบกวนไว้ชีวิตเพื่อความบันเทิง

ฟังดูน่าสยดงจี้ ข้าตอบ

อีกคนนั้นเป็นฮาซเร็กซ์ ตนสุดท้ายของเผ่าพันธุ์ มันแก่เป็นสองเท่าของอะไรก็ตามที่หายใจอยู่ในอีเวเลีย

ทาลาเดอัสพุดถึงฮาซเร็กซ์คลุมเครืออย่างน่าประหลาด มันไม่ใช่เฟ แต่ก็ไม่ใช่แวมไพร์ด้วย มันมาหามัลคอล์มเมื่อหลายศตวรรษก่อน สมัยที่ราชาแวมไพร์ยังคงง่วนก่อร่างสร้างราชอาณาจักร และเสนอจะรับไซเขา เมื่อมัลคอล์มถามมันว่าต้องการชีวิตอมตะเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนหรือไม่ ฮาซเร็กซ์สาบานว่าจะทำลายเขา ถ้าเขาพยายามจะกัดมัน และมัลคอล์มเชื่อทุกคำพุดนั้น เมื่อราชาถามว่าแล้วมันต้องการอะไรแลกเปลี่ยนสำหรับความสวามิภักดิ์ต่อขานาสรทนี้ ฮาซเร็กซ์บอกว่ามัน "ต้องการดู" ตั้งแต่นั้นมา ฮาซเร็กซ์กลายเป็นผู้รักษาความเงียบ

ข้าเพิ่งถามทาลาเดอัสเมื่อวานว่าทำไมราชาแวมไพร์ถึงยังอนุญาตให้สิ่งมีชีวิตนี้อยู่ในราชสำนักของเขาถ้าเขาคิดจริงๆ ว่ามันทำลายเขาได้ ทาลาเดอัสแค่ยกไหล่ "เวทมนตร์ของฮาซเร็กซ์เป็นสิ่งลึกลับ ไม่มีใครที่นี้รู้ว่ามันทำอะไรได้บ้าง...แต่เวทมนตร์หรืออำนาจใดก็ตามที่มันแสดงให้เห็นทำให้เขากลับ

มากพอจนยอมให้มันอยู่"

เรารู้ว่าฮาซเร็กซ์มาอามมอนเทรเอทเมื่อหลายปีก่อน คิงพีชเซอร์พูดในหัวซ้ำ ตั้งแต่ฉันไม่เคยได้ยินว่ามันออกไป ลึกกว่ามันไม่ออกจากห้องโถงนี้ด้วยซ้ำ มันไม่กินหรือนอน มันแค่เฝ้าดู

รูปร่างหน้าตาของสิ่งมีชีวิตนี้น่าสะพรึงกลัวมากพออยู่แล้วโดยไม่ต้องไปสงสัยว่าทำไมมันจึงมาอยู่ที่นี่ได้ ดำรงอยู่เสมออย่างชวนให้หวั่นวิตก ราวกับสัมผัสได้ว่าซ้ำอึดอัด คิงพีชเซอร์เปลี่ยนเรื่อง หญิงชราที่ชื่ออัลแกด ผู้รักษาบันทึก นางเคยเป็นแม่มด ถูกเผ่าของนางขับไล่ที่ไปยุ่งเกี่ยวกับเวทมนตร์มืด นางอาจดูอายุมากที่สุดใบบรรดาลอร์ด แต่ที่จริงแล้วนางอายุน้อยที่สุด ซ้ำเคยมีเหตุให้รับมือกับนางครึ่งสองครั้งก่อนนางจะกลายเป็นความชั่วร้ายขนานแท้ไหลอยู่ในเส้นเลือดนาง โอซาน้อย อย่าได้ประเมินนางต่ำไปละ

ขณะเขาพูดเช่นนั้น ศีรษะหญิงชราที่เอียงท่ามุ่มผิดปกติหันไปทางคิงพีชเซอร์ ราวกับนางได้ยินบทสนทาระหว่างเรา ซ้ำดูใบหน้านางออกไม่มาก เพราะผมตีเทาหนาห้อยลงมาปรก แต่ซ้ำเห็นรอยยิ้มกว้างน่าสยดสยอง ฟันสีเหลืองดูเน่าเต็มปาก ยาวเหมือนฟันหนู เขี้ยวยื่นยาวจนเจาะริมฝีปากล่าง เลือดไหลเป็นทางลงตามคางนาง

ดวงตาขมุกขมัวของนางประสานสายตาซ้ำ และ--

ซ้ำกลับไปอยู่ในหอสาม

ซ้ำกำลังทะเลาะกับเฮย์เดน

ซ้ำอยู่ที่พระราชวังของมาดรา พยายามหาทางให้มือเป็นอิสระตอนแฮร์รอนจะเข้ามาฆ่าซ้ำ

ซ้ำอยู่บนเตียงของคิงพีชเซอร์ที่บัลลาร์ด ปลอดภัยในอ้อมแขนเขา

เขาอยู่ในร่างซ้ำ และวิญญาณซ้ำเต็มไปด้วยไฟ และ--

"เจ้าว่าซ้ำสูบบุหรี่ในนี้ได้หรือเปล่า"

เสียงแคร่เรียนทำซ้ำสะดุ้งโหยง

ข้าจ้องมองหญิงชราอยู่ นางจ้องมองข้า นานแค่นั้นที่ข้า...

ความรู้สึกเย็นเฉียบดูจมน้ำแข็งท่วมทับศีระชะ รู้สึกเหมือนมีใครรื้อค้น กระเป๋าค้า ข้าเหลือบมองพิชเซอร์ แต่เขาจ้องเพดานอยู่ แสดงท่าทีเบื่อหน่าย ไม่รับรู้ถึงอะไรไม่เหมาะไม่ควรที่เพิ่งเกิดขึ้นทั้งนั้น เมื่อข้าหันไปทางแคร่เรียน กำลังจะบอกให้เขาถามข้า ข้าก็เห็นเจ้าบ้องนั่นคาบบุหรืออยู่และกำลังค้นตามกระเป๋าคาบล่องใส่หินเหล็กไฟ

"เจ้าทำบ้าอะไรนะ" ข้ากระซิบซู่ "อย่าจุดเทียนนะ"

พิชเซอร์คำรามเสียงต่ำ ในที่สุดก็สังเกตเห็นวาระชทายาทที่แท้จริงแห่งราชสำนัก ถูหนวากำลังจะทำอะไร เขาก้าวไปข้างหลังบัลลังก์แล้วดึงบุหรือออกจากปาก แคร่เรียน เขวี้ยงทิ้งลงพื้น

"เรารบจนเวลาทำนอยู่หรือเปล่า ฝ่าบาท" เสียงนั้นแหวกอากาศเป็นสองเสี้ยวราวแล้ว

เอเรเทียนอยู่ตรงกลางดาวห้าแฉก ฝ่าคลุมเล็กขึ้นพาดบ่าข้างหนึ่งราวกับเขาเพิ่งหมุนตัวด้วยความเร่งรีบ โซเวนาหนึ่งราวรูปปั้น เช่นเดียวกับลอร์ดอื่น ๆ แต่ข้าดูออกว่านางให้ร่องอยู่ในใจ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ข้าไม่ได้เป็นลูกมือฝึกหัดเพียงคนเดียวที่โรงหลอมอันฉาวโฉ่ที่สุดของหอสสาม เอลรอยจับได้ว่าข้ากระซิบกระซาบกับนักเรียนคนหนึ่งของเขาและเดียดดลที่ข้าไม่ตั้งใจฟังเขาพรรณนาอย่างสละสลวยถึงการชุบแก้วรูปแบบต่างๆ ช่วงเวลานี้รู้สึกเหมือนเมื่อตอนนั้นมาก

อีกนิดเดียวข้าก็จะถูกดูเหมือนเด็กประพฤติดูไม่เหมาะสม แบบนั้นจะไม่ดี พวกลอร์ดต้องถูกทำให้เชื่อฟังข้า ไม่ใช่ได้รับเชิญให้ตำหนิข้า ข้าต้องยึดสถานการณ์กลับคืนมา ให้พิธิน้อยอยู่ในกำมือข้า สัญชาตญาณแรกของข้าคือขอภัยที่ซัดจิงหวะ แต่ราซิณีไม่ขอภัย

ข้าเซ็ดคางขึ้นและจ้องมองชมเอเรธา เต็มน้ำแข็งเย็นจัดลงในเส้นเลือด "ใช่แล้ว เอเรธา ในเมื่อเจ้าคิดจะถามในที่สุด ข้ามีอย่างอื่นที่ดีกว่านี้ให้ทำ

แทนที่จะฟังพวกเขาต่อล้อต่อเถียงกันเหมือนเด็ก ๆ ข้าทราบมาว่านี่ควรจะเป็นพิธีราชาภิเษก ดังนั้นเราก็ควรดำเนินการตามเรื่องกันเสียที ว่าไหม"

ความเงิบตึงเครียดแผ่ปกคลุมห้องโถงน้ำตา ตอนนี้อง เมื่อแวมไพร์ทั้งหมดตะลึงจนเงิบงัน ข้าจึงตระหนักว่าทำไมสถานที่แห่งนี้เรียกว่าห้องโถงน้ำตาก็มีใครร้องไห้อยู่ตรงไหนสักแห่งในความมืดนั้น เสียงร้องคร่ำครวญเศร้าโศกสะท้อนออกจากเสาแล้วดังก้องไปมาตามเวียง เสียงที่ไร้ซึ่งความหวัง ข้าสั่นสะท้านขึ้นตามแผ่นหลังเมื่อได้ยินเสียงสะอื้นอีกเสียงสมทบกับเสียงแรก แล้วก็อีกเสียง และอีกเสียง ตรงนั้น ถัดจากฝูงชนและแสงเรืองแปลกประหลาดสีขาวยาวและเขียวของคบเพลิงไปมีผู้กำลังทุกซัทัน

"ข้าขออภัยจริงๆ ฝ่าบาท" เธอโศกคำนับต่ำ มือขีดทาบทกลางอก เขาเงยหน้าขึ้น มองข้าจากใต้คิ้วสีน้ำตาลเข้ม ข้าเห็นแววล้อเลียนในดวงตาเขา "ท่านพูดถูกที่สุด ข้านี้เขลาจริง เรากำลังเสียเวลาในค่ำคืนนี้ไป และมีหลายสิ่งที่ต้องทำ"

"เด็กสาวผู้นี้ต้องตีมาก่อนจะสวมมงกุฎ" อัลแกตเป็นผู้ประกาศ เสียงแหบพร่าของนางทำให้ข้านึกถึงลมลงทันทันท์ที่พัดหวัดหวิวพาดผ่านเนินทรายและโอบยัดนครสีเงิน แห่งและโกรธเกรี้ยว "นางหวังจะปกครองได้อย่างไรถ้าไม่ถูกผูกโยงด้วยเลือด"

ทาลาเดอัสอธิบายแล้วว่าเขายังปากไว้วัดความสามารถระหว่างพิธีค่านี้นี้ เขาเคยเป็นผู้ที่มัลคอล์มโปรดปราน เป็นผู้รักษาความลับของมัลคอล์ม ซึ่งหมายความว่าเขาไม่ได้เป็นที่โปรดปรานในหมู่ลอร์ดทั้งห้า เขาไม่อยากทำหรือพูดอะไรที่จะส่งผลต่อการกระทำของผู้อื่น แต่เมื่ออัลแกตออกความเห็นนี้ เขาก็รีบก้าวออกมาทันที "นางไม่จำเป็นต้องตี" เขากล่าว "ไม่มีกฏหรือกฎหมายบัญญัติไว้"

"ไม่มีกฏหรือกฎหมาย อาจจะใช้ แต่สามัญสำนึกล่ะ" หญิงชราถามเสียงแหบแห้งมีเลศนัย "ไม่เอาล่ะ ทาลาเดอัส นางเป็นพรหมจารี—"

"โทษทีนะ" ข้าอดไว้ไม่อยู่ ความขุ่นเคืองปะทุออกจากตัวข้าก่อนจะยัง

ไว้ทัน "ข้ายืนยันว่าข้าไม่ได้เป็น"

อัลแกตมองข้าด้วยสายตาเวทนา "ไม่ใช่ทางร่างกาย เด็กน้อย" ศีระนางเอียงไปทางพิชเซอร์อีกครั้ง ความเร็วและมุมการเคลื่อนไหวนั้นทำให้ห้องใส่ข้าปั่นป่วน "เราได้กลืนเช็ทซ์ทั้งบนตัวเจ้าและคู่ของเจ้าได้ดี ข้าขอยืนยัน ไม่ใช่เจ้าเป็นพรหมจารีผู้ไม่เคยดื่มเลือด เจ้ายังไม่ได้ดื่มจากแหล่งชีวิตของผู้มีชีวิต --"

"นางยังเป็นพวกนั้นอยู่" โซเวนาพูดแทรกด้วยความรังเกียจอย่างเห็นได้ชัด "ข้าเคยพูดแล้วและไม่มีใครใส่ใจจะออกความเห็นเรื่องนี้ แต่ชาวผู้มีชีวิตจะดื่มจากผู้มีชีวิตได้อย่างไร ข้าขอพูดอีกครั้ง นางหวังจะปกครองได้อย่างไร..." นางพูดค้ำไว้ ตาเบิกโตบนศีระขณะมองข้า

ข้ายืนขึ้นแล้ว

และหัวใจข้าหยุดเต้นไป

ข้าฝึกฝนกลนี้ไม่นานก็ทำได้เชี่ยวชาญ ทาลาเดอส์รู้ว่าพวกลอร์ดอื่นๆ จะไม่พอใจกับประเด็นนี้ เขาจึงสอนวิธีทำให้กล้ามเนื้อในหน้าอกข้าเป็นอัมพาตง่ายตายใช้ได้ ข้าแค่ต้องนึกภาพว่าหัวใจหยุดนิ่ง พักผ่อนอยู่ ข้าทำอย่างนั้นเลย

เลือดข้าหยุดสูบฉีด ทุกอย่างในตัวข้านิ่งสนิท ข้าไม่เคยตระหนักว่าข้าสามารถได้ยินเสียงเลือดตัวเองแล่นพล่านถ้าข้าพยายาม แต่ข้าได้ยิน และตอนนี้เมื่อมันไม่เคลื่อนไหวในเส้นเลือด โลกภายในของข้าก็ให้ความรู้สึกผิดเพี้ยนไปเหมือนหายใจในน้ำ ข้าไม่ควรทำได้

"สรุปแล้วนางเลือกได้ว่าจะเป็นอย่างเราเมื่อไร" โซเวนาพิมพ์เบาๆ "แต่ไม่ได้ทำให้นางเป็นพวกเรา"

"ถ้านางดื่ม นางก็จะเป็น" อัลแกตคาดคั้น ดูเหมือนจะไม่พอใจที่ข้าไม่ตอบประเด็นนั้น "ทั้งราชสำนักก็ยังไม่ดื่มตั้งแต่เจ้าตื่นจากจุมพิตเที่ยงคืนสาวน้อย ดื่มจากใครก็ได้ แล้วทุกอย่างจะดีเอง เราจะสวมมงกุฎบนศีระเจ้าแล้วดื่มไวน์ให้น่าจกกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้น ฉลองให้เจ้าในฐานะราชินีองค์ใหม่ของเราก่อนเจ้าดื่ม"

"ถ้าข้าไม่เคยมีล่ะ"

ทาลาเดอัสเดินตัดผ่านมาครึ่งทางแล้ว ก้าวมาทางข้า "แฮริส"

"ฟังเขาลี" โซเวนาเย้ยหยัน "แฮริส เขาเรียกนางด้วยชื่อนาง! ก็แล้วทำไมเขาถึงจะไม่เรียกล่ะ เขาสร้างนาง นางติดค้างเขา เขาให้นางออกหน้าในฐานะหุ่นเชิดของเขา ให้เขาควบคุมจากในเงามืด ถ้าพวกเจ้ายอมรับนาง พวกเจ้าก็ต้องรับผิดชอบ แต่จงรู้ไว้ซะว่าพวกเจ้ากำลังยอมรับตัวแทน จงรู้ไว้ว่าจริงๆ แล้วพวกเจ้ายอมรับหัวต่อใครตอนสถาบันจะสวามีภักดิ์"

ในซิลวาเรนมีคณะละครเวทีที่จะยอมก่อเหตุฆาตกรรมเพื่อให้ได้โซเวนาไปเป็นนักแสดงนำ หญิงนางนี้เริ่มจะทำซ้ำราคาญจริงๆ แล้ว โชคดีเหลือเกินที่ทาลาเดอัสดูจะด้านทานความเกินกว่าเหตุของนางได้ "เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แฮริส มันไม่ใช่กฎหมาย"

"มันไม่ใช่กฎหมายเพราะว่าไม่เคยจำเป็นต้องมี" โซเวนากระซอกเสียง "ผู้ปกครองราชสำนักแวมไพร์ควรเป็นแวมไพร์ การกินเลือดผู้มีชีวิตควรเป็นความอภิรมย์สูงสุดที่จะนึกออกสำหรับผู้ปกครองเรา พวกเขาควรทำตามธรรมชาติพื้นฐานที่สุดโดยไม่ต้องให้เกลี้ยกล่อม"

ที่เตรียมการกันมาทั้งหมดตลอดสองวัน ทาลาเดอัสไม่ได้คาดที่จะเจอเรื่องแบบนี้ บางทีเขาน่าจะคาด มีเหตุผลที่ปีศาจเหล่านี้จะต้องการลึงยีนยัน ข้าเป็นผู้รุกรานเข้ามาอาศัยอยู่ในพระราชวัง ข้าเป็นกึ่งเฟ เป็นเรื่องปกติอย่างที่ที่สุดที่พวกเขาจะระแวงข้า ผู้พลีชีพเท่านั้นที่รู้ว่าพวกเขาดูออกได้อย่างไรว่าข้าไม่เคยดื่มเลือด แต่ก็เป็นความจริง ข้าไม่อยากดื่ม ไม่จำเป็นต้องดื่ม

"พี่น้องข้าพูดถูก ฝ่าบาท" เอเรทกล่าวแทรก "ถ้าท่านยอมรับของขวัญราชาภิเษกจากเรา บางทีมันอาจจะทำให้เราสบายใจกันได้ จิบเลือดจากหญิงสาวสวยดีไหม" นัยน์ตาดำสนิทของเขากลอกไปยังคิงพีชเชอร์ "หรือว่า...บางทีอาจมีทางแก้ง่ายๆ สำหรับสถานการณ์กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกนี้"

"ไม่" ข้าตวาด "ถ้าไม่ได้สับัญญัติไว้ ก็อย่าได้คิดจะให้ข้าทำเรื่องขายหน้า"

ให้ใครๆ เห็น"

ท่ามกลางทั้งหมดนี้ ศิระษะฮาซแร็กซ์หันกลับไปมาซ้ายขวา สังเกตการณ์จากที่ดำเนินอยู่ มันไม่พูดไม่จา เหงือกแปลกพิลึกบานออก มือประสานกันในแขนเสื้อคลุมสีขาโพลนราวกระดูก มันซึมซับทุกอย่างโดยไม่พูดอะไรสักคำ แต่บัดนี้มันขยับร่างหันมาทางข้า หันเหตความสนใจมายังข้า...และคู่ของข้า คิง-พิชเซอร์ก้าวมาข้างหน้าและหันหลังให้ฝูงชนที่รวมตัวกันอยู่ แสดงความลบหลู่ชนิดที่ไม่อาจนึกภาพออก แต่ข้ารู้จักพิชเซอร์ และเขาไม่ใส่ใจเรื่องการลบหลู่ราชสำนักซานาสรอท เขาอยากมองตาข้าตอนพูดกับข้า

"ทำเถอะ โอซา"

"อะไรนะ"

"กัดข้า ต้ม กลืนสองอีกให้จบไป พวกนี้คาดหวังเพื่อบ่อนทำลายเจ้าเพราะแน่ใจว่าเจ้าจะไม่ทำ แต่ช่วงหัวพวกมันลิ เรื่องนี้แสนง่าย เราจัดการให้จบซะจะได้ออกจากห้องนี้กัน" เขาพูดในหัวข้าว่า *เรากลับไปคาห์ลิซได้ กลับไปหาเรากับลอร์เรท กับเลย์น*

"เขาพูดมีเหตุผลนะ" แคร็เรียนบอก

"เจ้าไม่ควรอยู่ตรงนี้ด้วยข้า สวิฟต์" พิชเซอร์คำรามต่ำด้วยความรำคาญ "เก็บความเห็นของเจ้าไว้ซะ"

สายตาแวมไพร์นับพันมองทะลุตัวข้าขณะข้ามองอ้อมพิชเซอร์ไปดูราชสำนักที่รวมตัวกันอยู่ พวกเขาจะทำอะไรถ้าข้ายังคงปฏิเสธ แวมไพร์มากมายตายพร้อมเวทมนตร์ในเส้นเลือด มันแปดเปื้อนและกลายเป็นสีดำไปพร้อมเลือดของพวกเขา บางตนทรงพลัง สิ่งเดียวที่ทำให้พวกนี้ไม่ฉีกเราเป็นชิ้นๆ คือกฎการขึ้นครองราชย์และคำสั่งของทาลาเดอัส แต่กฎหมายถูกละเมิดอยู่ตลอด และข้าไม่ยอมตายที่นี้เลยจริงๆ

ทวยเทพ

ข้าสูดหายใจลึก

"ตกลง ข้าจะดื่มเลือดเจ้า" ข้ากระซิบ

เอเรทปรบมือด้วยความยินดีเป็นล้นพ้น "วิเศษ!" เขาได้ยืมข้า แน่ละ "วิเศษ วิเศษ!"

เสียงคำรามต่ำไม่พอใจดังมาจากคอปิซเซอร์ แต่สายตาเขายังคงจับจ้องข้าไม่เคยหวั่นไหว เขาเริ่มแก้สายหนังที่ยึดเกาะปลายแขนข้างขวาแล้วปลดมันออก "กันพวกนี้ออกไป อย่าสนใจใคร มีแค่เจ้ากับข้า ตกลงไหม"

ข้าขอบคุณทวยเทพ ดวงดาว และสายลมทั้งสิ้น เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่แคร้เรียน สวิฟต์หุบปากไว้ ถ้าเขาพูดเล่นล้นสักอย่างว่าเขายืนอยู่ตรงนั้นด้วย ยืนอยู่ข้างเราเลย เขาคงจะได้เสียฟันหน้า

ข้าจ้องที่คู่ของข้า ตั้งใจจะไม่เงอะงะ เรามีโอกาสเดียว โอกาสเดียว ให้พลิกสถานการณ์ของสงครามนี้ ถ้าเราต้องเล่นเกมแบบนี้ ก็เอาตามนั้นเลย ข้าจะสงบใจไว้ แต่ทวยเทพเบื้องบน มันจะยาก นี่...ไม่ใช่อย่างที่ข้านึกภาพไว้ ข้าส่งความคิดไปบอกพิซเซอร์

ขณะเขาดึงเกาะแขนออก สายตาเขาสบกับข้า แผลเผาแรงกล้า รอยยิ้ม สนอกสนใจหยักขึ้นซ้ำๆ ที่มุมปากข้างหนึ่ง อ้อ แสดงว่าเจ้าก็เคยนึกภาพไว้สินะ ใช่ไหม โอซาน้อย

เลือดชาติดิไฟในเส้นเลือด น้ำเสียงสอนัยของเขาในหัวข้าทำให้แม่กระทั่งสาวๆ ที่ทำงานร้านคาลายังหน้าแดงได้เลย เปล่า แต่สายไปแล้ว แก้มข้าเริ่มแดง รือ พิซเซอร์หัวเราะหึเบาๆ พลังพับแขนเลื้อขึ้น

เจ้าเก็บเรื่องเพื่อฝันเกี่ยวกับข้าไว้ได้ โอซาน้อย ไม่มีอะไรในอาณาจักรนี้ หรืออาณาจักรหน้าที่ข้าจะไม่มอบให้เจ้าถ้าเจ้าปรารถนา ที่เจ้าต้องทำก็แค่ขอ

เวลาตอนนี้ไม่เหมาะ สถานที่ก็ไม่ใช่นะ

แต่...ทวยเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์

หายใจสิ แชรริส

"คุณางสิ เอาแต่ยืนอยู่เฉยๆ นางกำลังถ่วงเวลา" โซเวนาพิมพ์ำอยู่บนแท่น

ข้าชำเลื่องมองไปข้างหลังพิชเซอร์ ความประหม่าระลอกหนึ่งบีบแน่นในท้อง แต่พิชเซอร์จับคางข้าอย่างอ่อนโยนและเบนใบหน้าข้าให้กลับไปมองเขา หมึกที่คอเขาขยับรุนแรง ข้ามองเห็นเส้นสายสีดำเปลี่ยนรูปร่างและขยับย้ายเหนือเกราะคอตอนนี้เหลือปรอทธาตุในตาเขาไม่มากแล้ว แต่ปริมาณน้อยนิดที่เหลืออยู่กับขยับเช่นกัน ก่อตัวเป็นรูปร่างและลวดลายเรขาคณิตท่ามกลางมานตาสีเขียวสด "อย่ามองนาง มองข้า เจ้าทำได้"

และข้าทำได้

เมื่อพิชเซอร์ปล่อยคางข้าและพลิกมือหันข้อมือให้ ข้าไม่คิด มันเป็นสัญชาตญาณ ไอนุ่นลึกๆ ในคอข้าบัดนี้กลายเป็นไฟนรกลุกไหม้ ข้าจับแขนเขา ความรื่นรมย์เด่นเป็นจิ้งหะปวดตุบในปากเมื่อข้าฝังเขี้ยวลงในเนื้อ

ลึก

ลึกยิ่งนัก

ข้าไม่ได้ตั้งใจจะ...

ข้าตัวแข็งค้ำ ไม่เข้าใจความรู้สึกเร้าเร้าเกินด้านทานที่บอกข้าต้องรอ...

"ดีมีลี แชรริส" พิชเซอร์บอกพลางสุดหายใจแรงขาดห้วง

ไม่

ไม่ ข้าต้องรอ

"เห็นแกร็กต่อทวยเทพ ดีมีเสีย" เขาอ้อนวอน

ในช่วงขณะน่าวิงเวียนอันยาวนานนั้น ข้าไม่ได้ตระหนักว่าข้าไม่ได้กำลังรับอะไรไปจากเขา แต่ข้ากำลังมอบอะไรให้แก่เขาต่างหาก

ข้ากะพริบตาเมื่อหมึกสีดำขยับใต้ผิวพิชเซอร์ หลังไหลรวมน้ำลงตามแขนเขา มันพันรอบข้อมือเขาแล้วหายไป ส่งผ่านมายังข้า ข้ารู้สึกเย็นแปลบเมื่อหมึกหยุดตรงกลางอกข้าพอดี ได้โห่ปลาร้า แต่ข้าไม่ใส่ใจลายหมึกใหม่

ข้าใส่ใจแต่คู่ของข้า

และเลือด

เมื่อชาติเริ่มจากพิชเซอร์เป็นครั้งแรกจากข้อมือเขา ข้ารู้สึกถึงการหลั่งไหลย้อนกลับระหว่างเรา กระแสน้ำเปลี่ยนทิศทาง ทันทึที่ที่เลือดของเขาสัมผัสลิ้นข้า ลีลันและเสียงระเบิดสว่างไสวขึ้นในหัวข้าราวดอกไม้ไฟนับพันลูก ไฟลามไปตามเส้นเลือด แรงปรารถนาก่อตัวตรงระหว่างขา ส่งความรื่นรมย์พลุ่งพล่านทรงพลังไปทั่วตัวจนข้าอยากกรี๊ดร้อง แต่ข้าร้องไม่ได้ ข้าต้องหยุดตี้มจากเขาเพื่อร้องและ --

"บ๊าระย่า แซริส" ไม่หายใจหายใจ ไ้ความคิด แทบขาดใจ เสียงพิชเซอร์ท่วมทับไปด้วยความปรารถนาของเขาเอง คำพูดต่อมาของเขาค้านกับทุกสิ่งที่ร่างกายข้ากรีดเสียงเรียกร้อง "หยุด โอชา พอแล้ว"

ทันใดนั้นเราก็ออยู่ในห้องโถงน้ำตา

ข้าถอนปากจากข้อมือพิชเซอร์ หายใจหอบราวกับเพิ่งถูกน้ำเย็นราดหมดถึง

ห้องโถงน้ำตา...

ชาวซานาสรอหน้าพัน ยืนอยู่ให้ร้องให้ความหิวโหยของข้า...

ซีพจรข้าเต้นเตลิดไปจากข้า ไม่ยอมฟัง ไม่ยอมอยู่นิ่ง

ข้าหันไปทางคิงพิชเซอร์ ริมฝีปากเผยออก ไอร์อันและความรื่นรมย์ อีกระลอกสันสะเทือนไปถึงปลายนิ้วเท้าเมื่อข้าเห็นว่าแก้มเขาแดงชานขนาดไหนได้คราที่เพิ่งขึ้น รุมาณตากลืนกินมันตาไปทั้งหมดจนสีเขียวกับปรอทธาตุหายไป เขาหายใจแรงจนหน้าอกยกขึ้นยุบลงเร็วรี่ เขาเหลือบตามองข้า แล้วความหิวโหยดิบเถื่อนที่ข้าเห็นในนั้นก็ปะทะเข้าไปใสเหมือนถูกโจมตีทางกาย เขาควบคุมตัวไว้แทบไม่อยู่ ถ้าข้าสัมผัสเขา --

"อย่าแม่แต่จะคิดเสียวะ ไม่อย่างนั้นข้าจะเอาเจ้าตรงนี้เลย" เขาหายใจหอบ

ทวยเทพ

บัดซบ

ศักดิ์สิทธิ์

"ดีมาก! ดีมาก!" เอเรทกลับไปเป็นประจำตำแหน่งที่ปลายแจกดวงดาวแล้ว เสียงปรบมือของเขาตังกึกก้องเหนือเสียงโห่ร้องอีกทีที่ท่วมทับห้องโถง แต่เขาไม่สนใจผู้รักษาอีเวนไลต์ ข้าไม่อาจจะสายตาไปจากพิซเซอร์ เขาไม่อาจจะสายตาไปจากข้า ข้ากับคู่ของข้าจ้องมองกัน หายใจหอบ ร่างกายเกร็งเหม็งราวสายธนูแผด ความรู้สึกที่แล่นพล่านไปทั่วตัวข้านี้ไม่เหมือนสิ่งใดที่ข้าเคยประสบมาก่อน มันเกินไปกว่าความต้องการ ไม่มีถ้อยคำจะบรรยายความรู้สึกนี้

เราไม่ได้นอนด้วยกันตั้งแต่ข้าตื่น ข้าคลื่นเหียนจากการกลายสภาพและปวดระบมจากบาดแผลที่ได้รับในเขวงกตที่กิลล์ธราย แต่ตอนนี้...

ตอนนี้

บ้าซะมัด ข้าต้องการเขาตอนนี้เลย

"เรียบริ้อย! นางดีมแล้ว!" เอเรทหันไปทางฝูงชนพลางชูสองมือขึ้นราวกับเป็นผู้ช่วยให้รอดกล่าวคำทำนาย "นางถูกผูกโยงด้วยเลือดแล้ว ถูกพันธนาการเข้ากับมัน เช่นเดียวกับเราทั้งหมด บัดนี้ไม่มีข้อกังขาแล้วว่านางจะให้คำมั่นต่อประชาชนของเราหรือไม่"

เขาพูดเรื่องบ้าอะไรกัน

คิงพิซเซอร์ยื่นมือมาปาดนิ้วหัวแม่มือไปบนคางข้าอย่างระมัดระวัง เลือดติดนิ้วนั้นออกมา หน้าอกเขาสะท้อนขึ้นลงเร็วเหลือเกิน เขายังไม่ได้พูดอะไรอีก

"สวมมงกุฎให้นาง! สวมมงกุฎให้นาง!" ฝูงชนตะโกนก้อง

ข้าเมามาย แหวกว่าย ด่าดิง จมลึก ข้าต้องนอนลง

จู่ๆ ก็มีใครยืนอยู่ข้างหน้าข้า ข้าละสายตาจากพิซเซอร์และอุทยานเมื่อเห็นห้องโถงน้ำตาอีกครั้ง มองดูห้องนี้จริงๆ ราวกับเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก ร่างต่างๆ ที่ปักอยู่บนภาพแขวนผนังดินร่ำและโลดเต้น เปล่งแสงริบหรี่ท่ามกลางแสงคบเพลิง

สะเก็ดสีทองและเงินเรียงระบำในอากาศ ความมืดถูกขจัดออกไป เผยให้เห็น
สิ่งประดับตกแต่งหรรหรา รูปเขียนแขวนบนผนัง และดอกไม้ผลิบานยามค่ำคืน
ดารดาษในแจกันสูง ทิวท้งห้องโถง

ทันใดนั้น ช่างบีบหัวใจยิ่งนัก ห้องโถงน้ำตาก็ถึงดงามขึ้นมา

3

ให้พิช

คิงพิชเซอร์

มีลายสักใหม่บนหน้าอกนาง ลายเส้นบางสีดำพาดผิวจากไหล่ข้างหนึ่งไปจดอีกข้าง ได้ไหลลารำ เป็นเพียงเส้นเรียบๆ แต่สะดุดตา นางนำตะลึงจนข้าแทบหยุดหายใจ เมื่อนางหันไปทางห้องโถง ดวงดาวทั้งกาแล็กซีระยิบระยับในดวงตานาง นางคือ ศูนย์กลางกาแล็กซีนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็ถูกดึงดูดเข้าหานางอยู่แล้ว แต่หลังจาก สิ่งที่น่างงเพิ่งทำไป -- นางไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรไป -- ข้าแข่งขันที่สุดเท่าที่เคย เป็นมา และข้าคิดอะไรแทบไม่ออก

ทวยเทพ ชุดบ้านั้น...

ขณะเอเรทขึ้นบันไดยกพื้นเข้าหานาง ข้ามองแซริสซิมซับลิ่งรอบตัวด้วยตา เบิกโต และข้ารู้ว่านางกำลังรู้สึกอย่างไร ความสุขเคลิบเคลิ้มไหลไปตามเส้นเลือด ข้าเช่นเดียวกัน ข้าน่าจะระวังกว่านี้ตอนบอกให้นางดื่มเลือดข้า แต่นางไม่มีทาง รู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าฝังเข็มค้างไว้ในตัวข้าและไม่ดื่ม ข้าผิดเอง ข้าน่าจะบอก นาง ข้าน่าจะอธิบาย ส่วนล่างของข้าปวดตบไม่หยุดหย่อนเมื่อข้าหันหน้าไปทาง ห้องโถง

ไม่

ข้าคิดถูก

ข้ารู้อยู่แล้วเขี้ยว

ใบมิดที่ปรากฏในมือลอร์ดพันด้ามด้วยแถบหนัง มันน่าจะทำให้เขา
ไม่สบายตัวอย่างมากตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาเก็บมิดไว้ในเสื้อคลุม ซ่อนอยู่ตรง
ลิซ้าง ใบมิดนั้นชั่วร้าย แหลมบางราวเข็ม และเปล่งประกายสีเงินสว่าง เป็นอาวุธ
ที่สมบูรณ์แบบสำหรับชนชั้นสูงแวมไพร์ผู้อ่อนประสบการณ์ด้านศิลปะการต่อสู้
ไว้แทงแก้วหูศัตรูตรงเข้าถึงสมอง

เอเรทเคลื่อนไหวรวดเร็ว

ข้าเคลื่อนไหวเร็วกว่า

แฮริสมีปฏิกิริยาเช่นกัน แววมงันในดวงตานางเลื่อนหายไป นางเอี่ยม
หยิบกริชที่ข้ามอบให้ แต่เข้าไปถึงแล้ว ชนเข้าใส่ลอร์ด

เอเรทส่งเสียงอึกกกก! อึกอ๊กในคอขณะกระเด็นไปด้านหลัง อากาศพุ่ง
ออกจากตัวเขา เขาระแทกชั้นบันไดยกพื้นอย่างแรง เขายกมือข้างที่ถือมิดขึ้น
จะขว้าง แต่--

ข้าเอี่ยมมือข้ามไหล่

มือข้ากำด้ามนิเมอเรลล์

ในชั่วอึดใจ ดาบก็หายไป

ข้าขว้างมันสุดแรง

โลหะลับคมพุ่งแหวกอากาศ หมุนควงเป็นวง ลอยโค้งในอึดใจสุดท้าย
แล้วเฉือนลำตัวเอเรทเป็นแนวทแยง ผ่าเขาเป็นสองส่วน

ปลายนิเมอเรลล์ปักลงสู่พื้นแล้วสั่น ใบดาบฝังในยกพื้นหินอบซิเดียน
ลึกห้านิ้ว

ตุ๊ป

ตุ๊ป

ร่างเอเรทสง่างามน้อยกว่ามากตอนเขาหล่นลงพื้น ตับโตใส่ถุงเขาเป็นสีดำ อวัยวะภายในตายไปแล้ว เลือดที่ไหลออกจากตัวเขาข้นหนืดและเหม็นกลิ่นน้ำมันดิน ความตายเกาะอยู่บนบ่าปีศาจตนนี้มานานจนริบอังกสิทธิ์เหนือเหยื่อแบบไม่ให้เสียเวลา ถึงอย่างไรนิเมอเรลล์ก็เป็นดาบทเวะ เจ็อด้วยเงินและเวทมนตร์ของทวยเทพ ข้าอาจไม่ได้ตัดหัวเอเรท แต่เจ้าสารเลวนี่นอนเป็นสองซีกอยู่บนพื้น แแรงโจมตีนั้นจะฆ่าเขา

เลือดชั้นสูงสามตนสวมเสื้อคลุมยาวไม่มีแขนตกแต่งลายมังกรสีแดงเลือดกำลังนอนดิ้นอยู่บนบันไดทางซ้ายมือข้า ดูเหมือนพวกเขาจะมาช่วยผู้นำของตัวเองเพียงเพื่อให้ถูกฆ่าด้วยน้ำมือใครอีกตน ทาลาเดอัสยืนอยู่ตรงฐานยกพื้น มือข้างหนึ่งยื่นออก สีหน้าว่างเปล่าขณะเขาปลดปล่อยเวทมนตร์ออกใส่แวมไพร์เหล่านั้น มีเหตุผลที่ราชาองค์ก่อนแห่งราชสำนักนี้แต่งตั้งทาลเป็นมือขวา เขาไม่เคยไอ้อวดเวทมนตร์ของตน แต่เขาทรงพลัง แม้แต่ก่อนจะกลายเป็นทาลก็บงการของเหล่าส่วนใหญ่ได้ อันที่จริงคือของเหล่าทั้งหมด ยกเว้นปรอทธาตุเลือดเป็นของเหล่า...และตอนนี้เขากำลังทำให้เลือดในร่างพวกเลือดชั้นสูงนั้นเดือด

ไอน้ำลอยออกจากปากอ้ากว้าง พวกเขากรี๊ดร้องเจ็บบเซียบขณะตาย และทาลมองพวกเขาข้ามผ่านไปด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายที่ปั่นขึ้นอย่างเชี่ยวชาญ เสียงพึมพำตตะลึงดังขึ้นทั่วห้องโถง การใช้เวทมนตร์ต้องห้ามเช่นนี้กับข้าราชสำนักพวกเดียวกันเองพบได้ยาก แต่ก็ไม่ใช่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ลือกันว่ามัลคอล์มชอบดูพลเมืองของเขาพ้นควันทุกครั้งที่ทำผิดกฎ แต่เซริสไม่ได้สั่งให้ทาลลงมือเขาตัดลิ้นใจทำเอง จะเกิดผลตามมาแน่นอน แต่ข้าไม่กังวลเรื่องนั้น

เซริสอยู่ข้างหลังข้า

ข้ากวาดตามองนางเพียงวินาทีหนึ่งหาอาการบาดเจ็บ ดูนางจะไม่ได้รับอันตราย แต่ข้าไม่เชื่อสายตาตัวเอง ข้าจำเป็นต้องได้ยินนางบอก *เจ้าสบายดีหรือเปล่า* ข้าถาม

ใช่ ข้า—ข้าสบายดี

ข้าโล่งอกยิ่งนัก *อยู่ตรงนั้นไว้ รอข้านะ จะไม่มีใครขึ้นบันไดนี้มาอีก* ท่ามกลางเสียงกรีดร้องด้วยความสะพรึงกลัวและตื่นตระหนกที่ดังขึ้นทั่วห้องโถง ข้าค่อยๆ ก้าวลงจากยกพื้นไปยังแท่น ฝูงคนที่ร่างขาดเป็นสองท่อนของเอเรทนอนอยู่

"ข้าพนันว่าเจ้าเสียใจที่*ทำอย่างนั้น*" ข้าคำราม

ของเหลวสีดำจางผุดเป็นฟองออกจากปากลอร์ด จับตัวแข็งบนริมฝีปาก และคางเขา "นางเป็นผู้...ถูกขับไล่ ถูกสาป" เขาสำลัก "ท-ทวยเทพประณาม...นาง"

"จริงรี" ข้ายอตัวลงข้างเขา "อย่างนั้นหรือ" ข้ายังคงไม่ได้สวมเกราะแขน ข้ายกมือขวาขึ้นให้เขาเห็นว่าเกราะของข้าและถุงมือของแฮริสซ่อนอะไรไว้จากสายตา ลายสักขนาดใหญ่ที่ทำเครื่องหมายเรา -- และการสมรสของเรา -- ว่าผูกพันธนาการโดยเทพ เอเรทเคยเป็นเฟ เขารู้จักเรื่องราวนี้ เขาต้องเคยได้ยินนิทานเรื่องคู่ที่ผูกเทพพันธนาการมาแน่นอน ตาเขาเบิกโตเมื่อเห็นหมึกรอบข้อมือข้า หมึกที่ก่อตัวในเขาวงกต ตอนแฮริสถูกดึงผ่านปรอทธาตุเข้าไปในอาณาจักรของทวยเทพ "พวกเขาไม่ได้ประณามนาง พวกเขาคุ้มกันนางต่างหากละ" บางทีเรื่องนั้นอาจจะไม่จริง การสมรสที่ผูกเทพพันธนาการมักจบลงด้วยความตาย แต่แฮริสตายไปแล้วครั้งหนึ่ง และข้าก็ตายไปมากเกินพอแล้วในเขาวงกต สำหรับข้า ความตายได้ไปจากเรามากพอแล้ว ข้า*ต้อง*มองว่าเครื่องหมายนี้เป็นพร

เสียงหัวเราะปนฟองอากาศดังออกจากเอเรท "เจ้า ง-ง ไร-เรานับถือเทพต่างองค์กัน"

แล้วเขาก็จากไป

ในช่วงระหว่างลมหายใจ ร่างปีศาจตอนนี้สลายเป็นซี่โครง

เสียงกรีดร้องเดือดดาลดังแหวกอากาศ โซเวนาพุ่งตัว ไม่ใช่มาทางข้า แต่ไปทางดาบที่ยังคงปักอยู่ตรงกลางโมเสกรูปดาวห้าแฉกประดับแท่น

ข้ายืนขึ้น ยิงฟัน "ลองจับดูสิ โซเวนา เอาเลย ข้า*ท้าวเจ้า*"

นั่งสารเลวเซงักก็อยู่กับที่ แต่ไม่ใช่เพราะสามัญสำนึกครอบงำนาง รี้ว
สีเงินพลิวไหวผ่านสายตาข้า แล้วทาลก็อยู่ตรงนั้น กระแทกแวมไพร์หญิงล้มลงพื้น
"หยุด!"

เสียงตะโกนของเซริสสันสะเทือนทั่วทั้งห้องโถงน้ำดา และด้วยคำสั่งของนาง
บรรดालอร์ดที่เหลือ ทาลและโซเวนา และแวมไพร์เลือดชั้นสูงที่ก่อความสับสน
อลหม่านบนที่นั่งก็แค่หยุด

"ข้าคือผู้ปกครองราชสำนักนี้ และข้าจะเป็นที่เชื่อฟัง!" นางยืนอยู่ตรงริม
ยกพื้น งดงามและน่าสะพรึงกลัวราวพายุ อากาศไหวกระเพื่อมบิดเบี้ยวรอบตัวนาง
ข้าไม่ได้เป็นข้าราชสำนักซานาสรอก แต่กระทั้งหูข้าก็ลั่นด้วยอำนาจของนาง มัน
ทำให้แวมไพร์ชาติกำเนิดสูงจำนวนหนึ่งบนม้านั่งยาวแถวหน้าคุกเข่าลง "นับแต่นี้
ไป เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้าอยู่ต่อหน้าข้า เจ้าจะทักทายข้าแบบนี้ *ลงคุกเข่า!* ห้าม
พลเมืองทั้งหมดของราชสำนักเลือดแห่งซานาสรอกทำร้าย ชัดขวาง หรือฆ่าข้า
คู่ของข้า หรือสหายผู้ใดก็ตามของข้า นอกจากนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ห้ามใช้
ผู้เสพที่เป็นทาสของเลือดชั้นสูงแห่งราชสำนักนี้เพื่อทำสงคราม ปองร้าย หรือ
ประทุษร้าย ข้าได้กล่าวแล้ว นี่คือคำสั่ง!"

คลื่นอำนาจจะเปิดกระแทกไปทั่วห้องโถง พัดเสื้อผ้าผู้อยู่ในที่นั้นปลิวสะบัด
จนทั้งหมดต้องปองดา

เซริสออกคำสั่งแล้ว กฎหมายแรกของกษัตริย์องค์ใหม่ ผ่านด้วยกำลัง
ก้าวแรกของแผนการเรารู้ล่วงหน้าแล้ว

เหล่าแวมไพร์แห่งซานาสรอกไม่มีทางเลือกนอกจากเชื่อฟัง

"นางให้พิษเจ้ารี ต่อหน้าทั้งราชสำนักซานาสรอกเลยรี"

ข้าเดินย่ำโคลน สายหน้ากับน้ำเสียงขบขันของเรนฟิส เขาเพลิดเพลินกับ

เรื่องนี้มากเกินควร "ข้าว่าเจ้าหลงประเด็นนะ ข้าฆ่าลอร์ดแห่งรัตติกาล งานฉลองพิธีราชาภิเษกถูกยกเลิก ข้าต้องออกจากอามมอนเทอร์เอกท์ก่อนจะเกิดจลาจล"

เพื่อนข้าพยักหน้าพลางดูขากรไร "อ้อ ใช่ จริง นั่นไม่ใช่พิธีอย่างที่เราหวังไว้ว่าจะจะเป็น *สักเท่าไร* แต่บอกตามตรงนะ ใครสนเอเรทกันล่ะ พวกนั้นจะประชุมกันและหาใครมาแทนไอ้สารเลวนั้น ข้าอยากรู้เรื่องที่เจ้าถูกให้พิษมากกว่าเจ้าเปลื้องเสื้อผ้านางต่อหน้าทั้งราชสำนักหรือเปล่า"

ข้าขบขมแน่น พนมมหายใจออกแรง "เปล่า ข้าไม่ได้เปลื้องเสื้อผ้านางนางแทบไม่ส่งผลต่อข้าด้วยซ้ำ ทันทันที่รู้ตัวว่านางกำลังทำอะไร ข้าก็บอกให้นางดื่มแล้วจากนั้น -- " แต่ข้ากำลังนึกถึงพิษอันเร่าร้อนของนางในเลือดข้าและหัวข้าเริ่มหมუნอีกครั้ง "นี่ มีสมาธิหน่อยสิ ข้าเพิ่งต้องขึ้นมาออกจากอามมอนเทอร์เอกท์แล้วข้าก็ไกลข้ามแม่น้ำดาร์นบัดชบมาครึ่งทางก่อนจะเรียกใช้เวทมนตร์ได้ ข้าจะปกป้องนางให้ดีได้อย่างไรถ้าข้าไม่สามารถสร้างประตูลงช่วย"

แก้มเรณมีเลือดฝาดอยู่บ้าง ดีแล้วที่เป็นอย่างนั้น ตั้งแต่เราย้ายเลยน์ไป ปีกตะวันออกของคาร์ลิส เขาก็อารมณ์แจ่มใสขึ้นหน่อย น้องสาวข้าลิมดาเมื่อวาน ซึ่งเป็นความคืบหน้าที่เล็กน้อย ใช่ แต่ก็คืบหน้าอยู่ดี เขาคอยปกป้องน้องสาวต่างพ่อของข้าเสมอมา แม้แต่ตอนเราอายุน้อยกว่านี้และนางใจร้ายแกล้งแหย่เขา เขาจะรับหน้าที่คอยจัดการให้แน่ใจว่าเอเวอร์เลยน์ฟื้นตัวเต็มที่เท่าที่จะเป็นไปได้ เขาก็มีศีรษะขณะตามข้าเข้าไปในกระโจมยุทธการ

"ข้าว่าฟังเหมือนแซริสจะเป็นหนึ่งในสิ่งทรงพลังที่สุดทางฝั่งนี้ของชีวิต หลังความตาย พวกนั้นสวมมงกุฎให้นาง นางประกาศความประสงค์และตั้งมั่นเป็นกฎหมาย"

ข้าทำเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ

"พวกนั้นต้องเชื่อฟังนาง น้องชาย มันอยู่ในคำสาปของราชสำนัก เรื่องนั้นคงต้องยกความดีความชอบให้นิสัยหวาดระแวงของมัลคอล์ม แวมไพร์ทุกคนที่เกิดจากสายเลือดของเขาต้องเชื่อฟังมงกุฎแห่งซานาสรอก ตอนนี้มีมงกุฎนั้น

อยู่บนศีรษะแคริสแล้ว และนางสั่งห้ามพวกเขาทำร้ายนาง หลักๆ แล้วใครก็จะต้องนางไม่ได้ นางไม่จำเป็นต้องได้รับการปกป้อง พวกนั้นต้องทำตามคำสั่ง พวกนั้นทำร้ายนางไม่ได้ พวกนั้นทำร้ายเจ้าไม่ได้ และไม่แค่นั้นนะ นางยังสั่งปลดคู่งผีดิบด้วย พิซเซอร์"

เขาพูดถูก ที่เขาพูดมีเหตุผล แล้วทำไมข้าถึงยังรู้สึกคลื่นเหียนน่ากวนใจอยู่ในห้องล่ะ "พวกนั้นจะพยายามคิดหาทางเลี้ยมมันตอนเราคุยกันอยู่นี่แน่ๆ โขเวนาเตือนจัดควันออกหู--"

"ช่างหัวโขเวนาสิ" เรนพึมพำ

"-- และอัลแกตก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างกับปีศาจน้อยตอนรีบออกจากห้องโถงไป ทวยเทพเท่านั้นที่รู้ว่านางวางแผนอะไรอยู่"

"อ้าว อ้าว อ้าว ดูซิว่าใคร ผู้พเนจรกลับมาแล้ว" กระโຈมยุกถการวางเปล่า มีเพียงร่างเตี้ยวตายนบนเก้าอี้ข้างเตาผิงที่กำลังปาดหินลับมีดไปตามคมดาบ อาริซิเอทเคซชื่อเซลลันดอร์ ดาบนี้เคยเป็นของสมาชิกอื่นในลูโปโพรเอเลีย แต่แคริสหลอมมันขึ้นใหม่และมอบไว้ในมือลอร์ดเรท ดาบทวะเล่มแรกที่เชื่อมต่อเวทมนตร์ได้ในรอบเวลานานแสนนาน

"เจ้าจะถูไบดาบนั้นจนหายไปหมดถ้าไม่ระวัง" เรนพูดพลางนั่งลงข้างเขา

"มันจะอารมณ์บูดถ้าข้าไม่ทำความสะอาดทุกคืน" น้ำเสียงลอร์ดเรทเจือแววขุ่นเคือง เขายิ้มกว้างทักทายเรา "เจ้าดาบเวอร์นี้อารมณ์แปรปรวนยิ่งกว่าเด็กเพิกไกล์แตกเนื้อหนุ่มเสียอีก"

เรนหัวเราะ พยักพืดมาทางข้า "พูดถึงเนื้อหนุ่มแล้ว ถามเขาสิว่าเนื้อหนุ่มเขาเป็นอย่างไรบ้าง"

ข้าครางต่ำ เอนตัวฟังไต้ะตรงกลางห้อง "ทวยเทพผู้ทรงชีพ เจ้าจะเล่าให้ฟังกันหมดเลยหรือไง"

ลอร์ดเรทขมวดคิ้ว เขาก้มลงหยิบเหยือกเบียร์ขึ้นจากพื้นข้างเท้า "เล่าอะไรให้เจ้าเป็นอะไร" เขาตีมืออีกหนึ่ง

"เขามอบหมึกลายใหม่ให้แคริส นางต้องดื่มเลือดเขาก่อนพวกนั้นจะสวมมงกุฎให้นาง" เรนพิสบอก "และนางบังเอิญให้พิษเขา"

ลอร์ดเรทพ่นเปียร์กระเซ็นไปทั่ว "อะไรนะ" เขานិ้วน้ามองข้า "ต่อหน้าทั้งราชสำนักเลยรี"

ข้าพยักหน้าด้วยความพ่ายแพ้ ถอนใจ ข้าปล่อยยให้พวกนี้ล้อให้จบๆ ไปเสียก็ได้ "ต่อหน้าทั้งราชสำนัก"

"เจ้าควบคุมตัวเองไว้ได้อย่างไรกัน เจ้าไม่..." เขามองตรงมาที่เป่ากางเกงข้า "แบบว่า..."

"ใช่ ข้าแข็งแกร่งกว่าเหล็กกล้าที่เจ้าถืออยู่นั้นซะอีก เจ้าอยากได้ยีนอย่างนั้นใช่ไหม"

"ทวยเทพ ข้าเสียใจด้วยมากๆ" ลอร์ดเรทพูด แต่เขาหัวเราะ ซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่าเขาไม่เสียใจ และที่จริงแล้วนี่น่าจะเป็นเรื่องซุบซิบที่ตลกที่สุดที่เขาเคยได้ยินมา

ข้าไม่หัวเราะ หลกๆ แล้วเป็นเพราะข้าไม่มีโอกาสได้อยู่ตามลำพังกับแคริสมาตั้งแต่พิธีราชาภิเษก แต่ก็ยังเพราะสถานการณ์ที่ข้าเผชิญอยู่ตอนนี้ด้วย ข้าอยู่ในอีร์ริน คู่ของข้าไม่อยู่ ถ้าทำได้ตามใจอยาก เราคงฆ่าพวกสารเลวทั้งหมดในราชสำนักซานาสรทไปแล้วและแคริสจะอยู่ข้างกายข้าที่นี่ ครึ่งนี้ข้าอยากเห็นแก่ตัว อยากบอกว่าช่างหัวมันลิและยึดความสุขของข้ากับความสุขของคู่ข้ามาเป็นอันดับแรก แต่ความเห็นแก่ตัวไม่ได้อยู่ในชะตาลิขิตของชีวิตข้า รวกับเดือนความจำข้าถึงหนทางของข้า ลายสักบนปลายแขนซ้ายด้านในเสี้ยวแปลบหมึกส่นสะท้านได้ผิว การเสียดสะ มันเดินดูบ่่อยๆ บางครั้งก็ถึงกับเจ็บแปลบ รวกับหมึกนี้ยังใหม่หมาด แต่มันไม่เคยเปลี่ยน ไม่เคยบ่งบอกถึงอนาคตอื่นที่เจ็บปวดน้อยกว่านี้

แผนการที่เราวางไว้ตั้งแต่แคริสตื่นขึ้นให้ความรู้สึกเหมือนเป็นชิ้นส่วนปะติดปะต่อและมีโอกาสจะพังทลายลงได้ทุกเมื่อ ข้านอนไม่หลับมาหลายคืน

เพราะกังวลเรื่องผลที่จะตามมาถ้าเราล้มเหลว

ถ้าทาลไม่ทำตามข้อต้อรองและดูแลนางให้ปลอดภัย...

ถ้าราชโองการของแชรริสไม่มีผล หรือพวกปลิงดูดเลือดซานาสรอทพบวิธีหลบเลี่ยงมันและฆ่านางขณะหลับ...

ถ้านางไม่พบข้อมูลที่เรากำลังใจจะขาดในห้องสมุดซานาสรอท...

ถ้าแคร์เรียน สวิฟต์ทำให้ตัวเองตกที่นั่งลำบากและจุดผู้เป็นที่รักสุดชีวิตแสนรันทดของข้าลงหลุมไปด้วย...

ถ้า

มีคำว่าถ้ามากมายเกินกว่าจะทำความเข้าใจได้ มันคาโถมใส่ข้า บดขยี้ข้าได้ความเป็นไปได้ทั้งหลายที่จริงเกินไปขณะข้ายึดมั่นอย่างสิ้นหวังต่อคำสัญญาที่ให้ไว้ว่าจะมี*ศรัทธา* แต่การมี*ศรัทธา*ก็เหมือนพยายามนึกภาษาที่ข้าเคยรู้เมื่อสมัยยังเด็ก ไม่ เลวร้ายกว่านั้นอีก เหมือนพยายามวิ่งทั้งที่ขาหัก ขาข้าไม่อาจแบกข้าตอนนี้ได้ ข้าจึงกำลังลากตัวเองไปบนมือและเข่า คำว่า*ศรัทธา*เป็นเหมือนรองเท้าบูตเหยียบหลังคอข้า กดข้าลงกับพื้นดิน

เรนกับลอร์เรายังคงหัวเราะในคอกันอยู่

"อย่างน้อยถ้าเจ้ากระสับกระส่ายขนาดนี้ เจ้าก็จะพร้อมสู้" ลอร์เรทพูดอย่างครุ่นคิด ตาสีเข้มเต็มไปด้วยเล่ห์กล

ใจหนึ่งข้าอยากโกรธที่พวกเขาช่างยังอารมณ์ดีกันอยู่ได้ขณะเผชิญหน้ากับเรื่องทั้งหมดนี้ ใจเดียวกับที่ติดอยู่ในเขาวงกตของมัลคอล์มนานกว่าศตวรรษและค่อยๆ สูญเสียความหวังไป วิ่งอยู่เสมอ ทุกข์ทรมานอยู่เสมอ ถูกกิน และถูกเผา และถูกหลอกหลอนด้วยซากศพลูกไหม้ของประชาชนทั้งเมืองที่ข้า จุดไฟเผาใจเดียวกันนั้นที่ยังคงอยู่ที่นั่น วิ่งไปตามทางเดินในฝันร้ายมืดมิด ใจที่จะ*ไม่มีวัน* เป็นอิสระจากเขาวงกตระย้านั้น

แต่ส่วนที่เหลือของข้าโล่งอกที่เพื่อน ๆ ยังมีเสียงหัวเราะในวิญญาณ พวกเขาทุกข์ทรมานมาเหมือนกัน พวกเขาสูญเสียมามากมายเช่นกัน พวกเขา

ต้องเฝ้ามองประชาชนของเราถูกทารุณ ถูกกิน และถูกเปลี่ยนสภาพไปทุกวัน และถ้าเพื่อน ๆ ข้ามีส่วนใดในตัวให้ยังหัวเราะได้ ข้าก็ดีใจ นั่นหมายความว่าบางทีอาจยังมีหวังสำหรับข้าด้วย

ข้าก้มหน้า ยิ้มน้อยๆ ขณะมองมือ เรื่องมันตลกดีทีเดียว เมื่อคิดดูแล้ว

"บอกตามตรงนะ ข้าว่าข้าอาจมีส่วนอยู่บ้าง" ลอร์เรทพูด หันเหตวามสนใจกลับไปตาบ เสียงครางหึ่งสูงยาวดังออกจากโลหะเมื่อเขาไล่หินลับมีดไปตามขอบคม "นางถามข้าเรื่องการแลกเปลี่ยนเลือดที่โรงเหล้าเมื่อไม่นานนี้ ข้าอธิบายเท่าที่รู้สึกว่าจะเหมาะ พอนี้ก็อันดูแล้ว ข้าบอกข้อมูลแค่ครั้งเดียวของที่นางน่าจะต้องรู้ แต่ข้าจะรู้ได้ยังไงกันล่ะว่านางจะเปลี่ยนสภาพและตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องกัดเจ้า ข้าคิดว่าเจ้าจะอธิบายทั้งหมดเองเมื่อถึงเวลา และเจ้าอยาก --"

"ช่วยหยุดพูดทีเถอะ" ไร่เหตุผลโดยสิ้นเชิงที่จู่ๆ ข้าก็อยากกุมคอลอร์เรทและบีบจนเขาหยุดหายใจ แต่ปกติแล้วเพที่มีคู่มักไม่ชอบให้ชายอื่นพูดถึงคู่ของเขาและข้าเพิ่งมีคู่ ได้ยินเขาพูดถึงเชริสเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเลือดแล้วทำให้ข้าอยากกลายเป็นสัตว์ร้ายและเผากระโຈມຍุทธการให้รอด

ลอร์เรทหัวเราะหึ ไม่สะทกสะท้านกับท่าที่ที่ข้าตะคอกใส่ เขาเพียงแต่ส่ายหน้าและลับดาบต่อไป ซึ้งงง ฮึ่มมมมมม ซึ้งงง ฮึ่มมมมมม แต่เขาฉลาดที่เปลี่ยนเรื่องคุย

"ข้ายังหาเขาไม่พบ" เขาพูดเป็นการเป็นงานขึ้นมา

รอยยิ้มของเรนเจื่อนลงเช่นกัน เขาแคะเล็บ จ้องมองไปในกองไฟขณะพูด "เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาอยู่ที่นั่นหรือเปล่า"

ข้ารู้ว่าทั้งสองพูดถึงใคร แต่ไม่มีใครพูดชื่อเขา เพื่อนของเรา พี่น้องของเรา โพลีเคย์เป็นพวกฟ้องเราตอนเราปีนมังกรนั้น เจ้าซาคารายเด่าสลับเขาหลุดกระเด็นไปในความมืด เขาหล่นลงกระดุกหักไปทั้งร่าง แต่ผู้เสพต่างหากที่ฆ่าเขา พวกมันดื่มเลือดเขาจนแห้งเหือดและทิ้งร่างแหลกสลายไว้กลางหิมะ เราค้นหาเขาอยู่หลายชั่วโมง ข้าหลุดจากปากเจ้ามังกรมาได้และกว่าเราจะหาเขาพบ

ก็รุ่งสาง กำลังนอนเลื้อยอาบหายใจหอบ หลบซ่อนจากแสงยามเช้าอยู่ในปากถ้ำ

เขาน่าจะกลายเป็นผู้เสพ มัลคอล์มเป็นผู้เดียวในหมู่พวกนั้นที่สามารถสร้างแวมไพร์ที่ยังคงมีบุคลิกและความคิดจิตใจครบถ้วน อย่างน้อยตอนนั้นเราก็มั่นใจอย่างนั้น เราคิดว่าเป็นปาฏิหาริย์ หลายปีต่อมาซาก็ค้นพบความจริงว่า คินนั้นทาลาเดอัสอยู่ที่นั่น เป็นผู้คุมการโจมตีบนภูเขา

เมื่อข้าถามทาลาเดอัส เขาบอกว่าทำลงไปเพื่อแสดงน้ำใจต่อข้า ว่าเขาให้โพลีย์ดื่มเลือดเขา แล้วเขาดื่มเลือดโพลีย์จนหมดตัว เพียงเพื่อให้โพลีย์ได้มีตัวเลือกว่าจะอยู่หรือตาย

โพลีย์โกรธ สับสน เราอยู่กับเขา เพื่อนของเรากรีดร้องอยู่หลายชั่วโมงระหว่างกลายสภาพจนเสร็จ เขาดื่มเลือดไปแล้วก่อนเราจะพบเขาและไม่อาจหยุดร้องไห้ให้ผู้ที่เขาฆ่าได้ เขากลับสิ่งที่ตัวเองกลายมาเป็นราวกับว่ามันจะฆ่าเขา แต่เมื่อความมืดโรยตัวลงเขาก็ทิ้งเรา ลงจากภูเขาหนีไปในความมืด

เราได้ยินในเวลาต่อมาว่าเขาหนีไปอามมอนเทรเอท เราพยายามติดต่อเขาหลายครั้งอยู่หลายปี แต่จดหมายทั้งหมดไม่ได้รับคำตอบ

"เขาอยู่ที่นั่น" ข้าพูดเบาๆ "เขาไม่ไปไหนหรอก เขาไม่เชื่อใจตัวเองให้อยู่ท่ามกลางผู้มีชีวิต"

พวกเราไม่พูดอะไรกันครั้งหนึ่ง

ซั้งงง ฮึ่มมมมมม

ซั้งงง ฮึ่มมมมมม

แม้จะนั่งนิ่ง สายตาจับจ้องหายเข้าไปในเปลวเพลิง แต่ความตึงเครียดที่เด่นเป็นจิ้งหหวะออกจากเรนฟิสนั้นทวีขึ้นจนกลายเป็นตัวตอนที่สี่ข้างกองไฟ ยึดความอบอุ่นไปเป็นของตนทั้งหมด "เจ้าจะพูดไหม หรือว่าจะนั่งวิตถ์อยู่" ข้าถามในที่สุด

เขาสูดหายใจลึก ราวกับกำลังตื่นขึ้นจากฝัน "เรื่องนี้ข้าไม่มีอะไรใหม่จะบอก"

ลอร์เรทวางอาวีซิเอทลงโนที่สุด เอนหลังบนเก้าอี้และวางเหยือกเปียร์ลงบนหน้าห้องแบนราบ "อย่างนั้นก็บอกเรื่องที่เจ้าเคยบอกมาแล้วสิ และเราจะฟังกันอีกครั้ง"

อีตใจหนึ่งนั้นดูเหมือนเรนจะยังปากไว้ แต่แล้วเขาก็เริ่มพูด "หลายร้อยปีแล้วนะ เกือบชาติหนึ่งได้ เราเคยรู้จักเขา แต่ถึงตอนนี้โพลีก็เ็นแวมไพร์มานานกว่าที่เคยเป็นเฟแล้ว ใครจะบอกได้ว่าเขายังคงเป็นเหมือนผู้ที่เราเคยสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยหรือเปล่า"

เขาพูดถูก เวลาผ่านไปนานเหลือเกิน แต่ก็มีความอีก *ศรัทธา* นานๆ ครั้งมันจะปล่อยข้าขึ้นจากโคลนตมนานพอให้สุดท้ายใจได้ "เขาผูกพันธนาคารกับเราด้วยเลือด เหมือนอย่างที่เราผูกกับเขา เขาสาบานไว้ว่าจะปกป้องประชาชนของเรา เช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิตทั้งหมดของอีเวเลีย ถ้าเจ้าตกที่นั่งเดียวกับเขา เจ้าจะผิดคำปฏิญาณไหม เรน"

เรนพิสไม่เพียงก้าวเข้ามาเป็นผู้บัญชาการลูโปโพรเอเลียตอนข้าหลงทางอยู่ในเขาวงกต เขากลายมาเป็นนายพลของกองทัพด้วย เขายินดีแบกความรับผิดชอบที่คงบดขยี้กรบส่วนใหญ่ อย่างที่มันเกือบบดขยี้ข้า ข้ารู้แก่นแท้ของเขา เขาซื่อตรง และจริงใจ และเป็นเฟที่ดี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็โง่เขลาพอให้ส่ายหน้า "บอกตามตรงว่าข้าไม่รู้ น้องชาย"

"เอละเซ ข้ารู้ ไม่มีทางที่เจ้าจะหันหลังให้คำสัญญาของเจ้า ข้าเลือกจะเชื่อว่าโพลีก็เ็นไม่เหมือนกัน"

ทันทีที่รู้ว่าเซริสจะสบายดี ข้าก็ออกไปตามหาเขาอยู่หลายชั่วโมง ลอร์เรทก็ด้วย ทาลาเดอัสไม่ยอมบอกข้าว่าเขาอยู่ที่ไหน ซึ่งไม่ได้บรรเทาความโกรธที่ข้ายังคงมีต่อเขาลงสักเท่าไร แต่ในแง่หนึ่งข้าก็เข้าใจ

โพลีจำเป็นต้องสร้างตัวตนใหม่ของเขาเองที่อามมอนเทรเอท ณ จุดหนึ่งเขาจำเป็นต้องยอมรับชีวิตใหม่และเดินทางต่อ เขาไม่ได้ตอบจดหมายที่เราส่งไปซึ่งจะต้องมีเหตุผล และถ้าโพลีเ็นไม่ยากคุยกับเรา ข้าก็เข้าใจได้ที่เขาจะไม่อยาก

เจอเราด้วยเหมือนกัน

เมื่อนานมาแล้ว เขาจะยอมตายเพื่อข้าและข้าจะยอมตายเพื่อเขา ข้าจะยังคงยอมสละชีวิตเพื่อเขาถ้าทำแล้วอาจช่วยชีวิตเขาได้สักทางหนึ่ง แต่ความเสียหายก็เกิดขึ้นไปแล้ว และในบรรดาใครทั้งหมด ทาลดูจะเป็นผู้เดียวที่สามารถเคารพลึ้นนั้น

"ถ้าเขาอยู่ที่ไหนสักแห่งที่นั่น ใครจะบอกได้ว่าเขาสนใจจะช่วยแฮริสหรือเปล่า" ลอร์เรทพูด "เขาไม่มีอะไรเชื่อมโยงกับนาง ไม่มีเหตุผลให้แสดงความภักดีต่อนางเลย"

"นอกเหนือไปจากที่นางเป็นคู่ของข้านะหรือ"

ลอร์เรทจับเปียร์ "บอกตามตรงเลยนะ ข้าว่ามันอาจทำให้เขายังอยากช่วยนางน้อยลงไปอีก"

ซัยก์ไหล "เราต้องหวัง เราต้องการเขา ปู่ของเขาเป็นหนึ่งในผู้เล่นแร่แปรธาตุพวกสุดท้าย โพลีรัฐเวทมนตร์และกระบวนการเล่นแร่แปรธาตุมากกว่าใครทั้งนั้น เบลิคอนเผาตำราของผู้เล่นแร่แปรธาตุไปทั้งหมดตอนยึดบัลลังก์ หนังสือไม่กี่เล่มที่พ่อข้าเก็บรวบรวมไว้ในห้องสมุดที่คาล์ลิซไม่ได้อธิบายอะไรสักเท่าไร เพราะฉะนั้นก็เหลือแต่ความรู้ที่อยู่ในหัวโพลี ถ้าเขาไม่บอกนาง..."

"แฮริสก็ไม่มีวันบรรลุศักยภาพได้เต็มที่ เราจะไม่มีวันทำลายอามมอน-เทรเอทได้ถาวร และเราจะไม่มีวันกำจัดเบลิคอนให้สิ้นซากแล้วจับแคร์เรียน สวิฟต์ ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ได้" เรนยอมรับอย่างหดหู่ "ข้าว่าเราหวังและภาวนากันดีกว่าให้โพลีเปลี่ยนใจและอยากให้หาตัวพบ เพราะว่าข้าผู้หนึ่งละที่อยากเห็นสันติในชั่วชีวิตนี้"

ฮ่า

สันติ

มันจะหน้าตาเป็นอย่างไรกันนะ จะมีใครในหมู่พวกเรารู้ไหมว่าควรทำตัวอย่างไร ข้าว่าไม่น่าจะรู้ ข้าค่อยๆ รู้ตัวว่าไม่ได้สวมเกราะแขนกลับตามเดิม

หลังจากให้แคริสตี้มเลือด ข้าไล่หนีไปตามรอยเงาเล็กๆ สองรอยบนข้อมือ แผลกำลังสมานอย่างรวดเร็วและถึงพุงนี้ก็จะหายไป ข้าถอนใจ ถอดเกราะแขนอีกข้าง ออกวางลงบนโต๊ะ แล้วถอดเกราะคอด้วย ปลดปล่อยตัวเองจากน้ำหนักของมัน รอบคอ ข้ากำลังพบแขนเสื้อขึ้นตอนรู้ตัวว่าพี่น้องกำลังจ้องมองข้าอยู่

"อะไรหรือ" แต่ข้ารู้อยู่แล้วว่าทั้งคู่จ้องอะไร ข้าคอยระวังปกปิดอักขระที่แต่งแต้มบนหลังมือและพันรอบข้อมือข้าตั้งแต่แคริสตียอมรับข้าในฐานะคู่ของนาง มือข้ามีลายสักอยู่เสมอ อักขระคำว่า*แก้แค้น* กับ*ยุติธรรม* ทำเครื่องหมายบนผิวข้ามานานมากแล้ว...แต่ตอนนี้มีอักขระอื่นๆ ซ่อนอยู่บนนั้น ที่จริงเป็นอักขระมากมาย จนไม่มีทางจะแยกแยะออกจากกันได้ อักขระกับข้อความพันขึ้นตามแขน เทพพันธนาการที่เหมือนของแคริสต ดงามและนำหวาดกลัว แม้แต่ในสายตาข้า

ข้าก้มมองอักขระทั้งหมดที่แต่งแต้มบนผิวข้าแล้วยิ้มละห้อย "ใช่ มีเยอะเลย"

"คือ เรารู้อยู่แล้วนะ" เรนพูดเสียงสั้น "แต่รู้นะเรื่องหนึ่ง ได้เห็นเองกับตา..."

"เห็นเองกับตาแล้วมันเหลือเชื่อ" ลอร์เรทเห็นด้วย "นี่หมายความว่าเจ้าทั้งสองจะ...แบบว่า" เขาดูจะพูดคำนั้นออกมาได้ยาก "ที่นี้เจ้าจะทำพิธีกรรมหรือเปล่า แต่งงานกันนะ"

อะดรีนาลีนพลุ่งขึ้นตามแผ่นหลังข้า ข้าดันตัวออกจากโต๊ะ รีบม้วนแขนเสื้อลงปิดหมึก "ไม่ เราจะไม่ทำพิธี" ข้าพูดหัวน้อน "นางไม่--"

ผ้าปิดกระโຈມยุทธการเปิดออก แล้วดานยากก็ผลุนผลันเข้ามาในห้อง "เรน! อ้าว เจ้าก็อยู่ด้วย" สายตานางที่มองข้ามันเต็มไปด้วยแววตื้นตระหนก "พวกเจ้าต้องออกมาข้างนอกเดี๋ยวนี้ ทั้งหมดเลย มีบางอย่างผิดปกติ"

เรนลุกขึ้นยืนแล้ว "พวกผู้เสพมาที่แม่น้ำรี" ความตื่นตระหนกเจืออยู่ในคำถาถามนั้น หลังจากคำสั่งของแคริสตีก่อนหน้านี้ พวกผู้เสพถูกเรียกกลับไปอามมอนเทรเอท พวกมันจะรักษาการณ์อยู่ห่างจากพระราชวังมืดหนึ่งไมล์